Capitolul I

SOSESC ÎN ULTIMUL MOMENT!

Ne strecuram ca o suveică prin lungul şir de maşini ce împânzeau la ora aceea străzile capitalei, dar în sinea mea pierdusem orice speranţă că vom ajunge la redacţie la timpul stabilit. Refuzăm să o privesc pe Cristina; lipsa de punctualitate m-a indispus întotdeauna şi, de data aceasta, ea era singura vinovată de întârzierea noastră. Cu coada ochiului îi vedeam piciorul apăsând tot mai mult pe accelerator şi mă întrebam dacă nu cumva greşisem încredinţând automobilul acestei făpturi încântătoare dar fără pic de creier şi având, după cum se vedea, şi mânia vitezei. După ce scăparăm pentru a patra oară, ca prin urechile acului, de sub botul pătrat al unor autobuze, îi poruncii să o lase mai încet.

— Dacă nu te învârteai o oră prin faţa oglinzii până să te îmbraci, nu era nicio nevoie acum să gonim ca nişte disperaţi…

— Merg cu viteza legală, preciza Cristina. În faţa oglinzii am stat opt minute şi treizeci de secunde! …

Zâmbi apoi fără să mă privească. Mânuia cu pedanterie volanul, cu un aer de bătrân lup de mare, pe care şi-l luase chiar din clipa când îi fusese înmuiat carnetul de conducere. Toate acestea mă uimeau şi mă înfuriau totodată, neizbutind să ghicesc de unde naiba moştenise astfel de apucături. Acum era de un calm studiat. Privea ca o şcolăriţă cuminte panourile de circulaţie şi fura fiecare metru de sub nasul şoferilor neatenţi. Considera discuţia despre punctualitate încheiată? Îmi rezervam plăcerea de a o relua în momente mai puţin dramatice. Acum mă mulţumeam să privesc fix cronometrul de bord şi să nu scot niciun cuvânt.

Mai erau trei minute până la ora opt, când Cris-tina smuci volanul şi maşina noastră se năpusti ca o trombă într-o curte plină cu crizanteme. Mă trecu un fior rece. Un zid cenuşiu venea spre noi cu braţele deschise, dar, pe undeva, se ivi o altă poartă, apoi o traversarăm cam pe două roţi, într-o curbă înspăirrrântător de lungă, oprindu-se, în sfârşit, în faţa uneia din intrările palatului presei, între două Mer-cedes-uri ultraelegante.

— Opt fără un minat, anunţă Cristina, învârtind cheia de contact.

— Mda. Bine.

Mă îndreptai spre uşa redacţiei, lăsând-o să închidă singură maşina. Îmi dădui seama că vrea să mă scoată din sărite; făcea uneori astfel de experienţe. Săptămâna trecută, de exemplu, flirtase în mod îngrozitor cu încasatorul ele la apă, canal şi salubritate; ieri se prefăcuse tristă, murmurând toată după-amiaza poezii cu ploaie şi grădini devastate. Ce rost aveau toate astea, habar n-aveam. Prietenul meu, inginerul Modest, bănuieşte că este îndrăgostită, dar eu, ca om de ştiinţă, nu pot admite astfel de absurdităţi.

Capitolul II

REDACTORUL NU BĂNUIEŞTE NIMIC

La ora opt fix, intram în redacţia publicaţiilor de anticipaţie. Nu se afla înăuntru decât un tânăr care, instalat la un birou, sublinia cu furie un manuscris. Văzând-o pe Cristina sări în sus şi îşi îmbrăcă haina, apoi ne salută:

— Profesorul Martin?

— Întocmai!

Se vedea clar că înfăţişarea Cristinei nu-l lăsase indiferent, l-o prezentai aşadar: „colaboratoarea mea!”, şi el avu astfel prilejul să sărute cea mai diafană mână din întreg Bucureştiul. Cristina juca acum rolul unei tinere savante, doldora de formule, care nu reuşeau însă să-i ascundă farmecul.

— Profesorul Martin.. „repetă redactorul după ce ne făcuse rost de scaune, vizita dumneavoastră mi-a fost anunţată. Vă ocupaţi cu cibernetică şi doriţi să faceţi o comunicare importantă. Vă ascult cu cea mai mare atenţie…

— De fapt este vorba de o povestire al cărei erou> este un robot, o femeie mecanică, pe care am construit-o în atelierele noastre. După sfatul unui prieten, profesor de literatură, am căutat să prezint într-o formă literară o întâmplare din lumea maşinilor cibernetice şi rămâne de văzut dacă a ieşit ceva din încercarea asia a mea.

— Mă aşteptam să-mi vorbiţi despre vreo nouă descoperire ştiinţifică… În sfârşit, să vedem ce e cu povestirea dumneavoastră. Durează mult?

— Vreo jumătate de oră. Citesc foarte repede. Redactorul se cuibări în fotoliu în aşa fel ca să poată privi în voie pe Cristina şi, scoţând din sertar un ceas pe care şi-l aşternu în faţă pe birou, îmi făcu semn că e la dispoziţia mea. Îmi dresei glasul şi începui:

— „Amurgul se lăsase peste oraşul adormit. Pe cerul nefiresc de albastru, stelele începuseră să..

— Atenţie! Mă întrerupse ascultătorul meu. Nu-i aşa că. N-aţi mai scris niciodată?

— Fireşte că nu! Am atâtea altele pe cap. După cum v-am spus mă ocup cu ştiinţele pozitive. Dar cum aţi dedus?

— A fost suficient să ascult ceea ce citiţi. Acum iată ce propun. Tăiaţi în povestirea dumneavoastră, cu acest creion roşu, peste tot unde veţi întâlni astfel de descrieri. Timpul nostru este extrem de preţios ca să-l mai pierdem cu amurguri şi ceruri albastre.

Luai creionul fără nicio obiecţiune. Apoi mă răz-gândii. Lucrarea mea fusese corectată de amicul meu, profesorul, deci era iremediabil compromisă. Găsii o altă soluţie:

— Ştiţi ce? Mai bine să vă povestesc, după însemnările mele, cum a fost şi pe urmă vedem noi…

— Minunat! Răspunse el. În felul acesta o să meargă şi mai repede.

Cristina îşi aprinse o ţigară şi eu o luai de la capăt.

Nu puţini sunt acei care au auzit de numele meu. Nu mă refer aici la marele public; pentru el sunt un ilustru necunoscut. În cercurile ştiinţifice însă, numele de Martin e pronunţat cu mult respect. Las la o parte falsă modestie, proprie numai firilor mediocre şi, cred că nu mă înşel când afirm că, în materie de cibernetică sunt considerat, de către cei competenţi, drept o autoritate mondială. Ba acum câteva luni, o revistă din Amsterdam mă numea: „geniul ciberneticii moderne”, ceea ce este însă exagerat. Am protestat la timp din probitate ştiinţifică. Nu pot să-mi atribui acest titlu când în cibernetică se găsesc atâtea figuri ilustre de savanţi, care au descoperit, cu mult înaintea mea, aproape toate principiile de bază ale ştiinţei de care mă ocup: Norbert Wiener, Edison, Popov, Lebedev… Ce

sunt eu pe lângă aceşti titani ai gândirii umane? Un modest continuator şi atâta tot! De aceea dezaprob încă o dată, cu tărie, toată vâlva pe care presa o face în jurul descoperirilor mele.

Cred că sunt dator să dau o lămurire elementară înainte de a intra în subiectul propriu-zis: cu ce se ocupă cibernetică? Pentru aceasta îmi cer dinainte scuze eventualilor cititori. Personal, nu cred să mai fie cineva astăzi, în afară de unii copii de vârstă preşcolară, să nu ştie ce înseamnă acest cuvânt. Admi-ţând totuşi că prin hăţişurile Noii Guinee mai există vreun trib nealfabetizat şi că povestirea mea ar ajunge în mâinile lor, e bine să precizez că în ultima vreme, în calitate de cibernetician, am proiectat şi construit maşini electronice de calcul, maşini care traduc dintr-o limbă într-alta sau care pot face orchestraţia unei compoziţii muzicale. Pentru cei ce doresc mai multe amănunte, menţionez că toate lucrările mele sunt de faimă mondială şi asupra lor pot consulta cel puţin cincizeci de lucrări în diferite limbi, apărute în literatura de specialitate.

Aici redactorul mă întrerupse:

— Eroul dumneavoastră îmi pare cam îngâmfat. Era bine să băgaţi la început un personaj pozitiv. Un tânăr cu o figură plăcută şi care să nu se laude tot timpul. Eventual purtând un costum gri deschis şi o cămaşă albastră cu gulerul răsfrânt…

— Chiar am un costum cum spui dumneata.

— Ei vedeţi…? Continuai.

Cer scuze pentru faptul că dau aici unele date autobiografice, dar ele sunt necesare la înţelegerea deplină a celor ce s-au întâmplat. Acest lucru ar părea de prisos, deoarece biografia mea a apărut de ne-numărate ori prin ziare şi reviste, iar acum doi ani a rulat chiar un film în culori despre viaţa şi opera mea. Dar poate sunt unii care au scăpat filmul ori nu sunt abonaţi la publicaţiile respective.

Aşadar, nu împlinisem treizeci de ani când Academia de Ştiinţe m-a ales membru activ, pentru cercetări importante în legătură cu logica electronică şi pentru întreaga mea activitate ştiinţifică. A fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea, dar nu

pentru că aş fi vreun vanitos, ci din cu totul alte motive.

Această înaltă distincţie era încununarea unei munci neobosite în serviciul ştiinţei, după cum s-au exprimat şi ziarele. Lucrasem încă de la vârsta de cincisprezece ani la Combinatul Electronic, mai întâi ca ra-ţionalizator, apoi inventator şi acum eram colaborator ştiinţific. După terminarea Politehnicii mă specializasem urmând simultan cursurile prin corespondenţă la Institutele de Electronică din Filadelphia şi Nagasaki în răstimp de zece ani mă afirmasem şi pe teren practic ca autor a peste o sută de inovaţii şi aparate, asupra cărora nu mai insist, mai ales că pot fi găsite cu uşurinţă în orice manual de electronică.

Spuneam însă că zi ja de 18 iunie, când am fost ales academician, a rămas cea mai frumoasă zi din viaţa mea, şi am să arăt de ce. Ţin minte fiecare amănunt de parcă totul s-ar fi petrecut abia ieri, cu toate că au trecut de-atunci cinci ani, sau şase.

— Hotărât lucru, oftă interlocutorul meu lăsân-du-se pe spătarul scaunului, povestirea dumneavoastră are o serie de lipsuri sau cum vreţi să le spuneţi. Mai întâi e puţin cam plictisitoare…

— Pentru dumneata, care eşti nevoit să citeşti câte o sută pe zi. Dar cititorii judecă altfel.

— Lăsaţi-mă să termin! Ştiu eu ce spun! Pe urmă, lipseşte dialogul! Dialogul mai aeriseşte puţin o naraţiune îmbâcsită.

Iar când faci abuz de el, povestirea ta arată ca o pereche de pantaloni cu genunchii răriţi.

— Fie! Dar dumneavoastră staţi cam prost şi cu actualitatea. Acum cinci ani… Pfui! Când era bunica fată! Să fi fost măcar prin anul 2500 parcă ar mai fi mers.

— La stai niţel. Am impresia că te grăbeşti şi nici nu ştii ce vreau să spun. De ce să aruncăm totul în spinarea acestui cuvânt? În ştiinţă totul e actual! N-o să te apuci acum să-mi spui că maşina lui Whimshurst e demodată! Unde ajungem dacă o luăm aşa? Eu scriu despre ştiinţă şi principiile ei sunt veşnic vii.

— Bine, bine. N-are niciun rost să vă supăraţi. Doriţi cumva un pahar cu apă? Sau poate dumneavoastră, duduie?

Acum avu şi Cristina ocazia să spună primele cuvinte:

— Mulţumesc, nu doresc apă, rosti ea cu graţie. Eu în schimb

băui două pahare şi continuai fără a mai aştepta invitaţii.

În acea zi m-am îndrăgostit de Cristina! Nu pot să-mi explic în mod ştiinţific cum se petrec astfel de reacţii, dar a trebuit să mă supun inevitabilului. Cristina purta o rochie bleu cu steluţe albe şi un enorm buchet de lalele în braţe. Aşa am găsit-o aşteptându-mă pe treptele Academiei şi cred că se afla acolo cam de multişor, deoarece preşedintele îşi lungise fără rost discursul său de recepţie, împestriţân-du-l cu amintiri din propria sa copilărie. Văzându-mă, fata venise către mine îmbujorată toată.

— În numele studenţilor, şoptise ea intimidată, făcând o reverenţă, vă ofer aceste flori cu ocazia alegerii dumneavoastră ca membru al Academiei de Ştiinţe.

Şi, niciuna nici două, mă sărută pe obrăzI în secunda următoare se succedară o serie de evenimente care mă umplură de groază! Mai întâi răbufni de undeva o lumină scurtă, urmată de alte zece-douăzeci la fel şi, în spate, izbucni un ropot de aplauze. Întorcând capul văzui întreaga Academie în frunte cu preşedintele de vârstă, aplaudându-ne cu frenezie.

Iarăşi izbucniră luminile acelea blestemate şi nu-mi fu greu să observ că eram înconjuraţi de vreo douăzeci de reporteri, care rânjeau, fericiţi că prinseseră în obiectiv o scenă interesantă. O smucii pe Cristina spre stânga, unde ştiam că se află o portiţă în gardul de fier forjat al înaltei instituţii. Dina-poia grilajurilor rare, răsunară pe neaşteptate cuvintele absurde ale unui cântec studenţesc:

„O, tu al ştiinţei fiu iubit Fii lăudat, fii fericit!”

Era desigur delegaţia de studenţi în numele căreia Cristina îmi înmânase buchetul. Auzind versurile făcui stânga-mprejur. Din nenorocire, din partea cealaltă se îndrepta spre noi un detaşament de pionieri cu trâmbiţe şi tobe, ferm hotărâţi să-mi pună pe cap sau să-mi atârne de gât una sau mai multe ghirlande de flori! Mă resemnai să trec tot printre studenţi, care se aranjară pe două rânduri şi începură să aplaude. Călcam ţeapăn cu florile în mână şi cu Cristina agăţată de braţ, şi poza aceasta fu reprodusă a doua zi în unele ziare. Din fericire, până la primul colţ nu era mult. Străbăturăm distanţa în fugă. În urma noastră, blestematul de cân-tec se auzi până trecurăm de linia tramvaiului. Grăbirăm mai departe, fără să privim nici în dreapta

nici în stânga. Abia în faţa Circului de Stat încetinirăm alura, apoi ne aşezarăm pe treptele de la intrare ca să ne tragem răsuflarea. Aici nimeni nu ne mai luă în seamă, închipuindu-şi probabil că facem parte din personalul de serviciu. Considerai deci că acum era momentul cel mai potrivit pentru a spune ceea ce aveam de spus.

— Te rog mai întâi să mă informezi cum stai cu examenele, cerui eu sever.

Fata oftă.

— N-am nicio restanţă în semestrul întâi. Dar de ce întrebaţi?

— Ai să vezi. La mine ce notă ai până acum?

— Am un opt la seminar şi un şapte la lucrări practice.

— Hm… un rezultat cam aşa şi aşa. Dar, în sfâr-şit, onorabil. Îmi dresei glasul. Atunci… ca să rezolvăm şi problema din această seară… Domnişoară, sunt pus în situaţia neplăcută de a-ţi cere mâna!!

O văzui cum holbează frumoşii săi ochi albaştri, dar nu izbuti să rostească nici măcar un cuvânt, parcă i se încleştaseră fălcile. De altfel puţin îmi păsa de cele ce ar fi trebuit ea să spună, din moment ce eu îmi făcusem datoria. Chemai o maşină şi o condusei acasă. Tăcu tot timpul până ne despărţirăm. Ce s-o fi petrecut în căpşorul acela blond, nu puteam şti…

Fiind o seară frumoasă mă îndreptai pe jos spre casă, deoarece nu locuiam departe. Fusese o zi încărcată pentru mine totuşi nu mă simţeam nemulţumit. Meditând mai adânc găsii că mă exprimasem greşit faţă de Cristina şi că a o lua în căsătorie nu era o nenorocire prea mare. Observai de asemenea, abia când ajunsei în dreptul apartamentului meu, că păstram încă buchetul dăruit, şi mă grăbii să deschid pentru a pune florile într-un vas cu apă.

Spre marea mea uimire, uşa se deschise singură!

— Mda… făcu redactorul meu, trosnindu-şi degetele de la mână, acţiunea se mai înviorează. E bine că a terminat Martin cu lăudăroşeniile sale cusute cu aţă albă. Pe linia aceasta sunt necesare cî-teva modificări substanţiale. Nu e aceasta şi părerea dumneavoastră, duduie?

Se adresase Cristinei, însă aceasta răspunse fără să clipească:

— Totul e riguros exact. Tânărul ridică din umeri, afectat:

— În sfârşit, în calitate de colaboratoare, n-o să fiţi de părerea mea. Îmi permit totuşi să observ că, până acum, nuvela dumneavoastră nu e nici ştiinţifică, nici fantastică.

— E posibil. Atunci să dau unele lămuriri…

Capitolul III

DULL DOG MUŞCA PODEAUA

Cine intră în locuinţa mea de la Statuia Aviatorilor are impresia că a nimerit într-un muzeu de armuri medievale. Întregul hol, transformat de mine în atelier, e tixit de coifuri şi platoşe, cămăşi de zale, cizme şi mănuşi de oţel, aruncate claie peste grămadă. Toate aceste lucruri ciudate sunt opera mea şi a lui Eugen. La drept vorbind dezordinea aparţine numai şi numai lui Eugen, asistentul meu, un fanatic cu părul vâlvoi, care doarme săptămâni în şir la atelier, atunci când avem ceva interesant de pus la punct.

Lucrăm de câţiva ani împreună, proiectând şi construind tot felul de maşini, destinate să-l scutească pe om de anumite munci dificile. Prima realizare a fost un acar automat. Îmi amintesc că presa a înnegrit coloane întregi de hârtie pe chestia asta şi că m-am ales, între altele, cu un permis gratuit pe calea ferată. Pe urmă s-au născut din mâinile noas-tre „contabilul cibernetic”, „dactilografa mecanică”, „mânerul de metal”, „fochistul imposibil”, după poreclele date de nişte reporteri cu imaginaţie, mecanismelor inventate de noi. Acestea erau apoi fabricate în serie şi repartizate în industrie, prin grija unei secţii a Combinatului Electronic, numită în glumă de ziarişti „Fabrica de roboţi”.

De fapt, sunt dator să recunosc că maşinile noastre nu prea au formă de oameni, ele aduc mai mult

Cu nişte sobe de tuci, cu două sau trei burlane. Nu, la început, estetica lor nu m-a preocupat absolut de loc, cât despre Eugen, acesta e cu totul insensibil la aşa ceva. Abia după ce am cunoscut-o pe Cristina, am început să-mi pun astfel de

probleme. Totuşi, nu e mai puţin adevărat că, aşa urâţi cum arată, roboţii mei sunt de o mare utilitate, putând îndeplini tot felul de servicii datorită creierului lor electronic. Folosind tranzistorii, în locul vechilor lămpi de radio reuşisem să reduc aparatele la dimensiunile unei cutii de pantofi, de unde mai înainte ocupau câteva camere! Principiul de funcţionare rămăsese acelaşi: erau comandate fie prin radio, fie li se dădea un program de activitate pe un- timp limitat, imprimat pe bandă de magnetofon.

Consideräm toate invenţiile mele ca aparţinând ţării întregi şi nu mă sfiam să fac diverse comunicări în faţa forurilor de specialitate sau prin diverse reviste de ştiinţă. Totuşi, se pare că existau oameni dotaţi cu o curiozitate ce depăşea normalul, deoarece, în câteva rânduri, avusesem unele vizite nocturne, urmărind pesemne să vadă mai îndeaproape lucrările mele, dacă nu chiar să-şi însuşească vreuna. De aceea mă văzusem nevoit să instalez un sistem de alarmă special şi să montez la uşi şi ferestre nişte încuietori solide al căror secret îl cunoşteam numai eu şi cu Eugen. În plus, acesta din urmă, înarmat cu un pistol cât toate zilele, dormea, cum am spus, noaptea în atelier şi eram convins că, la cel mai mic zgomot suspect, va trage fără milă. Cât despre mân£, nefiind un om care se sperie din te miri ce, nu prea pusesem la inimă vizitele misterioase. Totuşi, în unele seri, făceam câte un rond în jurul casei.

Eram sigur că, dacă îmi încăpea în mână vreunul din acei indivizi, îl puteam face să-i piară pentru totdeauna cheful de a-şi băga nasul în treburile altora.

— Cred că acesta e capitolul cel mai interesant, mă adresai prin surprindere redactorului, tocmai când acesta îşi înăbuşea un căscat, ferindu-se numai de privirile Cristinei. Nu crezi că ar fi cazul să-i dau o dezvoltare mai mare?

— Dimpotrivă, mi se răspunse, dimpotrivă! Cât mai scurt, cât mai scurt! Aceasta să ne fie deviza!

Cum am spus, uşa se deschisese singură!

În primul moment mă gândii că Eugen, în marea lui zăpăceală, o uitase deschisă, tocmai acum când construisem cel mai mic magnetograf din lume, pentru care orice trust din

Occident ar fi sacrificat cu uşurinţă un milion de dolari. Nu aceasta era însă realitatea. O voce metalică mă invita să intru în propriul meu apartament:

— Poftiţi înăuntru, „domnule” profesor..! Zării în mijlocul atelierului un individ spătos, cu totul necunoscut, tolănit într-unul din fotolii şi în-vârtind magnetograful meu pe un deget cum ai în-vârti în joacă o legătură de chei sau un briceag. Cu un gest nepăsător, necunoscutul îmi indică celălalt fotoliu, prefăcându-se că nu observă figura mea nedumerită. Asta îmi aduse tot sângele în cap.

— Eugen! Urlai eu. Eugen!

Îmi răspunse un scâncet şi observai într-un colţ chiar pe asistentul meu, legat cobză şi cu un căluş în gură, iar sub cap, în loc de pernă, enormul său pistol Parabellum.

— Ce înseamnă acest lucru, tinere? Mă adresai spătosului, fierbând de indignare. Dezleagă-l imediat şi dă încoa magnetograful dacă nu vrei să chem Miliţia!

Cel interpelat râse cu poftă ca şi cum ar fi auzit o glumă reuşită.

— Am venit să vă transmit o invitaţie din partea celor ce m-au trimis, glăsui el cu un uşor accent străin şi fără să-i pese de ceea ce i se ordonase. La colţul străzii am o maşină şi într-o jumătate de oră suntem la avion. Luăm şi magnetograful, nu-i aşa?

— Cine eşti dumneata? Cum te cheamă? Ce vrei? Ce înseamnă porcăria asta?

Necunoscutul se ridică din fotoliu ceremonios.

— De obicei lucrez sub pseudonim. Puteţi să-mi spuneţi Bull Dog. Bull Dog la dispoziţia dumneavoastră spre a vă conduce acolo unde am primit ordin.

Trebuia să fiu idiot ca să nu înţeleg! Atât că nici nu mă gândeam să capitulez. Îmi măsurai adversarul: un metru optzeci, bărbia pătrată, nas turtit, umeri atletici. Se vedea clar că mă cântărise şi el şi că era perfect asigurat în această privinţă. Socoteală care îi fu fatală! Îl lăsai să se apropie de mine privindu-l printre gene. Într-atât mă desconsidera că nu luă nicio precauţi une, ba îmi deschise chiar uşa invitându-mă să ies.

În clipa următoare se afla la pământ, după o vijelioasă traiectorie prin aer, exact pe locul unde se

Găsise cu câteva minute mai înainte. Mă privi zâm-bind în

luciul unei paveze; fusesem campion universitar la box şi la judo în vremea studenţiei şi eram bucuros să constat că reflexele mele continuau să funcţioneze fără greş. Adversarul meu se căznea să se descurce din sfărâmăturile fotoliului şi înjura fără încetare într-o limbă străină. În cădere scăpase din mână magnetograful pe care-l ridicai, închizân-du-l într-un sertar. Apoi căutai un vas unde să pot pune florile dăruite de Cristina şi, abia după treaba asta, găsii cu cale să mă adresez musafirului meu.

— Un pahar cu apă?

— Da! Gâfâi el frecându-şi ceafa. Iată o lovitură formidabilă! Dar să ştii că m-ai luat pe neaşteptate!

— N-are importanţă, spusei. Nu greşesc niciodată. Continuăm..?

— Cu plăcere! Regret însă că mi s-a spus să am grijă de căpăţâna dumitale.

— O să te mai ajut şi eu la treaba asta.

Ne învârteam ynul după altul azvârlind cu piciorul în lături scaunele ce ne stăteau în cale, pentru a ne face ringul cât mai mare. Apoi, fulgerător, Bull Dog îmi încercă plexul. Eschiva mea fu perfectă. Răspunsei cu o directă între sprâncene ca să-i arăt că nu glumesc. Ţinta fu atinsă. Văzându-se ţinut în loc de cine nu se aştepta, adversarul meu se-nfurie de-a binelea. Pumnii lui ca nişte baroase începură să-mi vâjâie pe la urechi, iar vreo patru lovituri mă izbiră în plin obraz învineţindu-mă şi zdrobindu-mi nasul. În schimb eu îi deschisei o arcadă, şi, la un moment dat, îi făcui o fentă, trimiţându-l în dulapul cu materialele farmaceutice, aflat în atelier. Îteveni de-acolo cu toată faţa tăiată de cioburi, dar nu trebuia să-şi mai bată capul cu dezinfectarea, deoarece pe obraz şi pe haine i se vărsase un întreg borcan de tinctură de iod şi vreo patru sau cinci kilograme de bicarbonat de sodiu. Urlă de furie şi observai că pusese mâna pe o daltă. Ca să parez loviturile, apucai repede o cuirasă, în timp ce, cu piciorul, căutam să-l izbesc peste glezne, cum văzusem la fotbal. De durere Bull Dog scăpă arma din mâini, lucru de care profitai pentru a-l pocni cu pavăza peste gură. Lovitura fu atât de puternică, încât îl nărui tocmai în colţul lui Eugen, care, legat cum era, privea, cu ochii scoşi din orbite, bătălia. Se auzi un strigăt înăbuşit. Era chiar vocea nefericitului meu asistent. Cum izbutea să strige prin acel căluş gros, nu statui să mă mai gândesc.

Totuşi, inamicul meu nu rămase mult timp la pământ. Când se ridică observai că dinţii din faţă îi erau pierduţi pentru totdeauna, în schimb ţinea în mână pistolul Parabellum aflat până nu demult sub capul lui Eugen. Mă simţii pierdut, căci împotriva unei arme de foc n-ai. Cum să te aperi. Ultimul meu gând fu la Cristina, apoi la magnetograf, după care încrucişai braţele.

Salvarea veni tocmai de-acolo de unde mă aşteptam mai puţin: de la bietul Eugen! Acesta, aşa legat cum era, putea totuşi să vadă, şi dându-şi seama de pericol, se rostogoli între picioarele colosului fă-cându-l să cadă, pentru a treia oară în seara aceea, numai că acum bruta se izbi cu capul de perete şi rămase nemişcat. Nu-mi trebui decât o clipă ca să pun mâna pe pistol, să-l eliberez pe asistent şi cu ajutorul lui să-l legăm fedeleş pe atacator, cu frân-ghiile rămase,

Eugen pufăia şi scuipa-ntr-una. Prima lui vorbă fu:

— Magnetograful? …

— E salvat! L-am încuiat în sertar! Îţi mulţumesc că ai intervenit la timp!

Ajutorul meu trase câteva înjurături marinăreşti, tot făcând la noduri suplimentare.

— Nici nu ştiam dacă e încărcat sau nu… Fir-ar al dracului să fie! … Nu-mi explic de ce n-a funcţionat semnalul…

Şi iar începu să scuipe.

— Ignorabimus, răspunsei, semper ignorabimus! Apoi căutai să-l liniştesc. Ce te frământi aşa? Bine că am ieşit cu faţa curată…

— Nu de asta… Din cauza căluşului pe care mi l-a pus bestia! Nu vezi că e cârpa cu care ştergem parchetul şi miroase a petrosin, de credeam că înnebunesc!

Capitolul IV

SÂNGE

Dormirăm ca doi copii îmbăiaţi, în fotoliile rămase întregi. De fapt asistentul meu jurase că va sta de planton toată noaptea,

însă la opt când mă trezi telefonul îl găsii sforăind.

Ridicai receptorul în grabă. La capătul firului era chiar preşedintele Combinatului, care mă chemă la dânsul spunând că are să-mi dea o veste mare. Îl trezii imediat pe Eugen.

— Vezi că plec la Combinat! Ai grijă de prizonier, dă-i apă şi fă-i rost de ceva mâncare. Eu zic să-l închizi în baie. Acum avem şi grija lui… Când mă întorc o să anunţ Miliţia.

— Am înţeles!

— Vezi să nu-ţi scape sau să şterpelească vreun obiect. La ce lucrezi acuma?

— Reglez undele celor două aparate VIPLEX. Pe urmă, văd eu poate gătesc ceva…

Aşa-zisele aparate VIPLEX erau o nouă cucerire în domeniul radiofoniei, realizată de colectivul nostru: nişte aparate de emisie-recepţie de mărimea unei pilule. Din cauza micimii lor, Eugen le botezase în glumă VIPLEX şi păstram pentru noi această denumire, până la predarea lor în industrie.

— Perfect! Atunci te-am salutat!

La Combinat, preşedintele, un bătrân foarte amabil, mă primi frecându-şi mâinile.

— Te felicit pentru alegere! Văd că ai făcut-o lată! …

— Şi încă cum, îi răspunsei, mirându-mă de unde aflase aşa de repede de întâmplarea clin noaptea trecută. Să ştiţi însă că n-am dat eu întâi…

— Aşa se începe! Întâi dă unul, pe urmă trebuie să dai şi tu şi treaba se-ncurcă. Dar să lăsăm asta! Omyl nu e ales academician în fiecare zi…

Îmi făcu din ochi şi trecu la chestiunea pentru care mă chemase. Data Congresului Internaţional de cibernetică se fixase şi Combinatul nostru avea sarcina să realizeze un nou prototip de creier electronic, în măsură să reprezinte cu cinste ţara noastră în străinătate. Fusesem numit cu conducerea lucrărilor unui important colectiv şi mi se cerea să-mi aleg colaboratorii.

Declarai că nu aveam nevoie deocamdată decât de Eugen şi de cineva care să mă înlocuiască la Universitate. Răgazul de şase luni ce mi se acordase până la prezentarea prototipului în faţa experţilor de la Combinat îmi păru prea scurt, însă această grabă era justificată de faptul că lucrările Congresului începeau

curând după aceea. În afară de colectivul meu, mai lucrau şi altele, în acelaşi scop, şi comisia de ex-pertiză urma să decidă. Un amănunt interesant: Congresul urma să se ţină la Filadelphia, oraş unde se afla Institutul de electronică, absolvit de mine prin corespondenţă acum nu ştiu câţi ani şi eram hotărât să prezint o lucrare excepţională în faţa foştilor mei profesori. Comunicai acest lucru şi preşedintelui care-mi strânse mâna emoţionat.

— Îţi aştept propunerile, spuse el <m multă căldură, în timp ce mă conducea spre ieşire. Cred că într-o lună mi le aduci?! Aha… uitasem… şi la-să-mă să te îmbrăţişez şi pentru celălalt eveniment fericit…

—???’

— Parcă auzisem că te-ai căsătorit zilele astea.

— Vai de mine! Nici nu mă gândesc! Deocamdată! …

Se întoarse nedumerit către teancul de ziare de pe birou şi începu să le răsfoiască. În unele, pe prima pagină, se afla poza mea ţinând-o în braţe pe Cristina… Mă privi mustrător, dar nu mai insistă.

— Cum crezi… Oftă el. Atunci… Apucă-te de treabă. Şi sunt de părere să te consacri exclusiv sarcinii primite. Cred că mă înţelegi.

În drum spre casă mă abătui pe la circumscripţia de miliţie şi le povestii aventura din noaptea precedentă. Imediat scoaseră un automobil şi patru oameni săriră înăuntru. Plecarăm luând virajele pe două roţi. În faţa casei maşina stopa brusc şi doi din însoţitorii mei dispărură brusc să caute urme. Ceilalţi veniră după mine.

Ca şi de rândul trecut, uşa de la intrare era deschisă…! Pesemne că Eugen nu se învăţase minte! Îl strigai, hotărât să-l fac cu ou şi cu oţet de data aceasta, însă nu primii niciun răspuns. Nu-mi. Dădeam seama unde poate fi asistentul meu şi cei doi miliţieni mirosind ceva suspect se priviră semnificativ. După un moment de atenţie încordată auzirăm scârţâitul uşii de la baie. Încăperea era însă goală şi dormitorul de asemenea. Mă întorsei spre miliţieni şi înălţai din umeri. Era tot ceea ce puteam face în acel moment. Alte camere nu aveam… Era momentul ca ei să intre în acţiune, ceea ce şi făcură. Mai întâi ne apucarăm

să cercetăm baia unde fusese ţinut închis agresorul. Într-un colţ găsirăm aruncate frânghia şi căluşul. Din răzbunare, Eugen folosise acelaşi căluş. Frânghia mea de rufe era tăiată în trei locuri. În afară de aceasta, miliţienii constatară că un geam e întredeschis, soba e stinsă, mobila desfundată şi că, în afară de infractor şi de asistentul meu, mai lipseşte din apartament o cutie cu linguriţe de argint, toată şunca din frigider şi cele şapte sticle cu ţuică de prună pe care le păstram ca să am cu ce trata oaspeţii din străinătate, în plus, blestematul de Eull Dog lăsase şi robinetul de la baie deschis şi-şi şterse pantofii cu draperia de la fereastră. Dar, ce era mai grav, magnetograful din sertar dispăruse…

Comunicai miliţienilor tot ce ştiam şi ei notară într-un carneţel ce li se părură mai important. Apoi, scoaseră câte o lupă şi se aruncară pe brânci. Îi lă-sai să facă tot ce pofteau şi mă trântii zdrobit într-un fotoliu, închizând ochii. După două ore, agenţii se sculară gemând: Nu descoperiseră niciun indiciu! Tocmai când ne luam rămas bun, privirea mea căzu din întâmplare pe abajurul lămpii de noapte. Cineva scrisese cu roşu o formulă: F^l1.

Recunoscui dintr-o privire scrisul lui Eugen. Dar ce formulă să fi fost asta? N-o mai întâlnisem nicăieri şi era sigur că fusese scrisă doar cu o oră-două înainte. La strigătul meu, miliţienii se întoarseră cu un salt şi, văzând inscripţia, scoaseră din nou, că le o comandă, lupele. După un moment de cercetare,

Se consultară din priviri şi cel mai mare în grad rosti un singur cuvânt: – Sânge!!!

Întrerupsei o clipă povestirea şi cerui un pahar cu apă. Criticul meu mi-l oferi privind semnificativ la ceas.

— Nicio grijă, îl asigurai. Cu treaba asta se ocupă colaboratoarea mea. Câte minute mai avem, Cristina?

— Treizeci şi şase de minute şi opt secunde.

— Imposibil, sări redactorul, imposibil! După mine mai sunt doar douăzeci de minute. Să fim corecţi!

— Se scad şaisprezece minute şi opt secunde durata conversaţiilor.

— Sigur intervenii eu. Când mă ţii de vorbă timpul nu se

omologhează. Aşa e drept! Dar ia spune mai bine, nu cumva am dat-o prin genul romanelor poliţiste?

— Lasă că merge. Nu suntem dogmatici. Cititorilor noştri nu le displace puţin mister şi au simţul umorului. Dacă scopul e frumos şi lucrarea scrisă cu talent puţin le pasă cum e clasificată lucrarea res-pectivă. Dar sper că timpul acesta nu mi-l decontaţi, fiindcă dumneavoastră sunteţi cel care a deschis vorba.

Capitolul V

O IDEE GENIALĂ

Urmă o perioadă grea pentru mine. Dimineaţa lucram la proiectul cerut şi mărturisesc că simţeam lipsa bietului Eugen, deşi mă înconjurasem de o armată întreagă de colaboratori. În fiecare zi către prânz dădeam un telefon la miliţie cerând veşti des-^ pre nefericitul meu asistent. Răspunsul era întotdeauna acelaşi: nimic nou! Dispăruse de parcă ar fi zburat prin văzduh, şi el, şi aşa numitul Bull Dog! Aproape că îmi era frică să mai deschid ziarele de dimineaţă de teamă să nu aflu că, cine ştie pe unde, i s-a găsit cadavrul, purtând urme de violenţă. Formula pe care mi-o lăsase scrisă, cu sângele său, pe abajur continua să-şi păstreze cu încăpăţânare taina. O răsucisem pe toate feţele şi, cu fiecare zi, mă întăream tot mai mult în convingerea că nu înseamnă nimic. După-amiaza mă aruncam din nou, cu furie, asupra lucrului, iar seara ieşeam să mă plimb fără nicio ^ grijă, deoarece, din noaptea cu pricina, locuinţa mea se afla sub supravegherea miliţiei.

Seara mă întâlneam cu Cristina...

Mergeam amândoi pe străzi uitându-ne cu coada ochiului unul la celălalt. Despre căsătorie nu mai adusese niciunul vorba, dar ne comportăm ca nişte logodnici. Era un rol cam nepotrivit pentru mine şi bănuiesc că mi-l jucam destul de prost, însă aveam scuza că până atunci nu mai fusesem niciodată într-o astfel de situaţie. Căutam totuşi că discuţiile noastre să fie cât mai utile şi abordăm de preferinţă subiecte în legătură cu ştiinţa. Fata mă urmărea cum putea mai bine, dar mă tem că nu se prea distra în timpul acestor plimbări. Totuşi nu înceta o clipă de a fi femeie. După bătaia cu Bull Dog se îngrozise văzându-mi obrazul tumefiat. Apoi povestirea mea o interesase. Se arăta mândră de pumnii pe care-i dădusem şi chiar de cei încasaţi şi ţinu să mă oblojească cu propriile sale mâini. Avea nişte degete atât de transparente, încât regretai din toată inima atunci când vânătăile îmi trecură. Graţie acestui rol de infirmieră, studenta timidă pe care o cunoscusem la început căpătă destulă autoritate ca să mă târască în cercurile ei de prieteni.

Aşa cum eram, cu nasul umflat şi cu un ochi pe jumătate închis mă plimbă pe la toate expoziţiile, mă prezentă colegelor

şi prietenilor, iar aceştia se arătară foarte interesaţi de faptul că fusesem campion universitar de box. Se prefăcură a nu şti că sunt şi academician, ceea ce nu mă supără de loc. Îmi venea totuşi să râd: „geniul ciberneticii moderne” discutând despre baschet!! Dar, dacă prietena mea era mulţumită, eu n-aveam dreptul să mă plâng. Cu-rând-curând veni rândul ei să vorbească şi, în tot timpul lungilor şi plăcutelor noastre plimbări de seară, nu mai înceta să-mi povestească o mulţime de fleacuri cu care de asemeni urechea mea nu era deprinsă: despre sport, despre filme şi chiar despre modă!! Dar în gura ei cuvinte ca „golaveraj” sau „bigudiuri” răsunau ca un clinchet de clopoţel şi, în scurt timp, găsii că acele nimicuri erau pur şi simplu îneântătoare.

Între timp, lucrarea mea nu sta pe loc. Ştiam ce am de făcut Nouă mea creaţie trebuia să fie o sinteză a tuturor descoperirilor făcute de mine până atunci. Dacă în ultimii ani Combinatul fabricase în serie, după planurile mele, acari, strungari şi dactilografe, de data aceasta voiam să realizez omul mecanic multilateral.

— Haida de! Bine că nu l-aţi pus să inventeze perp^tuum mobile, interveni redactorul zâmbind cu durere. Daţi-o-ncolo de treabă, domnule!

N-aş vrea să se înţeleagă greşit noţiunea de robot multilateral. Era în fond tot o cutie dreptunghiulară de metal cu membre articulate şi cu capul cât o minge. Dar, spre deosebire de ceilalţi, acesta din urmă putea avea mai multe creiere electronice, fiecare cu altă memorie. Deci, dacă montam creierul Nr. 1 aveam un agent de circulaţie, Nr. 2 – contabil, Nr. 3 – ghid, sau lustragiu, sau pianist. Omul meu mecanic avea o uşiţă în spate pe unde puteam introduce creierul electronic dorit. Aparatul rămânea tot atât de neputincios ca orişicare maşinărie dacă îi cereai ceva ce nu ştia el să facă.

Cred că nu e de prisos dacă amintesc că memoria sau programul acestor mecanisme e cuprinsă-ntr-un număr de fişe, benzi de magnetofon ori filme. Impulsurile dinafară sunt înregistrate de aparate arhicunoscute: celulă fotoelectrică, radar, microfon, contoar de infraroşii etc. Şi transformate în numere. Un aparat coordonator le sortează şi trage concluzia

logică, corespunzătoare unei ecuaţii. După ce ecuaţia a fost pusă pe un tambur, se declanşează impulsul electric, care e îndrumat către fişa de memorie cu numărul corespunzător. Aici e prevăzut ce atitudine urmează să ia maşina: să spună sau să facă ceva. Robotul meu urma să fie dotat în plus cu un aparat de radio emisie-recepţie VIPLEX, acelaşi model la care lucra Eugen. În ziua dispariţiei sale. Prin el omul mecanic putea să se exprime şi putea primi diferite dispoziţii.

Ţin să precizez că în realitate totul e mai complicat decât am arătat eu aici, dar am căutat să nu încarc povestirea mea cu amănunte neesenţiale. După cum am mai spus, încă din primele zile planurile mele fuseseră precizate în mare şi mai multe colective executau lucrările de amănunt pentru adaptarea creierelor electronice. Părţile mari îmi fuseseră furnizate de către atelierele Combinatului, fiindcă foloseam multe din piesele deja existente. La sfârşitul lunii prototipul era montat, dar aveam numai un creier electronic gata, acela de dirijor de muzică de cameră şi aş fi preferat să prezint preşedintelui, amator numai de muzică populară şi de operă, un exemplar care să-i placă.

Mă cufundasem în munca mea atât de mult, încât adeseori uitam să ţin seama şi de realitatea înconjurătoare. Vorbeam singur pe stradă, făceam calcule pe cel mai mic petic de hârtie şi, într-o duminică la prânz, am ieşit la plimbare cu paltonul pe mine, deşi era în iulie şi toată lumea umbla în cămăşi. Cristina urmărea cu îngrijorare toate aceste ciudăţenii, căutând să mă încurajeze cum se pricepea şi ea. Uneori mă săruta pe frunte şi atunci mă simţeam în culmea fericirii. Fiindcă orele pe care le trăiam departe de. Dânsa începuseră să-mi pară searbede, îi făcui cadou un colier de perle puţin deosebit de celelalte, deoarece una din bobite conţinea un aparat de radio VIPLEX. Un alt aparat VIPLEX mi-l mon-tasem într-un buton de cravată şi-l purtăm în permanenţă asupra mea,

Când voiam să comunic cu logodnica mea, învâr-team acul într-un anumit fel, adică reglam undă, făceam apelul şi, după ce mă asiguram că sunt ascultat, spuneam ce aveam de spus. Cristina făcea la fel şi nu trebuia nici măcar să se obosească să apropie perlă de gură, fiindcă adaptasem emiţătorul să funcţioneze cu un laringofon minuscul. De auzit auzea prin nişte clipsuri asortate cu colierul, iar eu prin tija ochelarilor unde

montasem receptorul.

Trăiam clipe frumoase! De câte ori o chemăm, inima mea tresărea cu putere auzindu-i glasul. Fata îşi dezvăluia cu tot mai puţină sfială firea ei veselă şi. Fără griji. Ţinea totuşi să cred că are şi preocupări serioase şi adesea se interesa de treburile mele, dar fără să insiste prea mult. Într-o zi mă luă pe neaşteptate:

— Îmi vorbeşti toată ziua de omul tău mecanic şi mie nici nu vrei să mi-l arăţi…

O privii perplex.

— E secret, draga mea, spusei eu încurcat. Publicul nu trebuie să afle nimic până nu-l prezint la Congres.

— Păi ce… eu sunt „public” pentru tine?

Se agăţase de braţul meu şi cred că acesta era cel mai bun mijloc spre a mă convinge. Chemai o maşină şi, după câteva minute, o invitam să-mi treacă pragul.

În mijlocul atelierului, singur şi fără gânduri, priveghea omul meu mecanic. Îl numisem provizoriu „Grosomodo”, fiindcă era un proiect primar, susceptibil de mari îmbunătăţiri în următoarele cinci luni ce îmi mai rămăseseră. De aici numele de Grosomodo, care luat în sensul de mai sus rru putea avea nimic jignitor pentru el. Când răsucii comutatorul avui impresia că pleoapele lui Grosomodo clipesc repede ca ale unei fiinţe vii când încearcă să se acomodeze cu o lumină prea tare. Cristina scoase un ţipăt de surprindere.

— Uff! … M-am speriat! Se alintă ea. Vai ce urât e! …

Aveam ocazia să o uimesc şi nu o lăsai să-mi scape.

— Grosomodo, rostii eu tare, fii atât de amabil şi adu un pahar de apă pentru prietena noastră!

La vorbele mele maşinăria păru că prinde viaţă, se înclină în semn că a înţeles, apoi se îndreptă cu paşi omeneşti către baie, unde îl auzirăm umblând la robinete. Peste puţin reveni cu un pahar de apă pus pe o tavă. Îl ducea cu atâta siguranţă, încât nu vărsă nicio picătură până în clipa când îl întinse Cristinei.

Aceasta rămase pur şi simplu încremenită.

— Mulţumesc, Grosomodo, mulţumesc… Abia izbuti ea să articuleze. Ascultă… el înţelege toate acestea?

— Cum poţi să-ţi închipui una ca asta? E tot atât de insensibil ca şi o maşină de cusut, de pildă.

— Nu ştiu… Mă simt jenată! Nu mă săruta în faţa lui..! Îmi pare rău că i-am zis „urât”!

Toate aceste lucruri mă făceau să râd. Ca să demonstrez toate posibilităţile maşinăriei mele, începui să-i dau şi alte ordine:

— Grosomodo, ia aceste fulgarine şi pune-le în cuier! Aşa! Oferă un scaun Cristinei! Acum pune la Radio Bucureşti ÎI ca să o ascultăm pe Ioana Radu. Scoate prăjiturile din bufet şi pune-le pe masă…

— Pot să-i dau şi eu ordine? Bătu Cristina din palme, copilăreşte.

— Desigur. Potriveşte-ţi radio-laringofonul pe unda… Adică dă-mi voie să ţi-l potrivesc eu.

St…! Fii cuminte! Grosomodo, ştii ce vreau eu? … Du-ţi o mână la ureche! … Bravo! … Acum stai într-un picior…! Extraordinar, dragul meu! Spune-mi ce am în paharul acesta?

— Nu ştiu… răspunse Grosomodo cu glas cavernos.

La auzul acelei voci, Cristina se refugie în braţele mele.

— Cum se poate una ca asta? … L-ai făcut să şi vorbească?

— Sigur! Iar când i se pun întrebări la care nu poate răspunde, contactele se blochează şi emite doar banda pe care e înregistrat: „Nu ştiu!”

— Vai ce interesant e! Şi cum se face că se mişcă fără a cădea?

— Foarte simplu! În stomac are un aparat numit homeostat care îi reglează echilibrul şi armonia mişcărilor.

— Dar când e vorba să urce sau să coboare o scară?

— În degetele picioarelor are radar. Cu ajutorul lui îşi dă seama dacă terenul urcă sau coboară şi atunci homeostatul acţionează în consecinţă.

— Şi cum vorbeşte el?

— În dinţii din faţă are un aparat VIPLEX asemănător cu cel din perlele tale.

Copleşită de tot ceea ce văzuse, Cristina trebui să se aşeze pe un scaun. Tăcu câteva lungi momente, meditând parcă. Apoi îmi zise:

— A mai construit cineva oameni mecanici?

— Desigur! Numai că acesta e cel mai complex. Cel puţin aşa îmi închipui eu…

— E bărbat sau femeie?

— Nu te înţeleg! Oamenii mecanici sunt de obicei de genul neutru.

— Totuşi după aspect şi după nume pare mai mult masculin.

— Ai dreptate! Însă…

Figura logodnicei mele avu dintr-o dată o strălucire ale cărei cauze nu le putui pricepe deocamdată.

— Am o inspiraţie grozavă, dragul meu, izbucni ea. Grozavă!

— Sunt extrem de curios să aflu ce ai mai născocit.

— Dar să mă treci printre colaboratorii tăi, ai auzit? Suntem înţeleşi? Ţin foarte mult la asta! Ah! Ce idee splendidă!

— Ard de nerăbdare să o aflu, te rog să mă crezi!

— Ei bine, fă o femeie cibernetică!

Rămăsei mut în faţa acestei inspiraţii", cum îi zicea dânsa. Apoi simţii că mă apucă furiile! Ah! Căpşorul acesta blond cum putea să scornească asemenea neghiobii! Şi încă mai urmase şi cursurile mele aproape un an de zile! Îmi venea să mă iau cu mâinile de păr!

— Ideea e excelentă, mă prefăcui eu de acord, dar o să discutăm puţin. Care e scopul practic?

— Cum aşa, dar o să fie mai frumoasă, nu crezi? Tu numai la scopuri practice te gândeşti? Adică noi, femeile, nu merităm să se ocupe un gogeamite academician de noi?

— În fond din punct de vedere ştiinţific nu va fi nicio deosebire între o femeie cibernetică şi Grosomodo.

— Uf! Ce uricios eşti! Sufleteşte suntem nişte fiinţe mai complexe, mai interesante.

— Vreau să fim obiectivi. Tot aceleaşi mişcări va trebui să le execute.

— Da, dar le va face cu mai multă graţie. Nu mă supăra tocmai când vreau să te fac celebru. Cine crezi că se va uita la sărmanul Grosomodo aşa de mărginit cum arată? Ah! Doamne, parcă se uită la mine! Pe când după o femeie toţi întorc privirile chiar şi dumneata, cât eşti de serios! Lasă că ştiu eu!

Căzusem în dizgraţie! Încercai să protestez şi să declar că are dreptate. Nu mi se dete permisiunea.

— Ah! Urmă ea, cine m-a pus să mă îndrăgostesc de un om de ştiinţă Sunteţi fiinţele cele mai reci şi mai lipsite de poezie Nu

vă interesează decât fiero-teniile voastre şi atâta tot! Mi-e şi milă! Să treci pe lângă ceea ce e frumos cu nepăsare asta e ceva care

Mă scoate din sărite! Înfumuraţi, aşa sunteţi, şi prefăcuţi! Spuneţi într-una te iubesc şi, când trebuie să dovediţi acest lucru, daţi bir cu fugiţii! Ce e pentru tine, de exemplu, să faci un individ ca Grosomodo? O muncă obişnuită, banală! Dar să cauţi să imprimi maşinăriei tale măcar un dram de personalitate, e ceva năstruşnic, original, interesant, romantic… Şi tu dai înapoi! …

Cu asemenea elocinţă nu puteam să lupt! Privind-o eram şi eu aproape convins că ştiinţa trebuie să urmărească un scop năstruşnic şi romantic! Ce erezii, ce drăgălaşe erezii!

— Eşti minunată! Strigai eu aproape entuziasmat de acea idee ciudată. Să trăieşti! Sus paharul! În cinstea ta şi a femeii cibernetice! O să mă ocup serios de chestia asta!

Cristina mai sporovăi câtva timp despre marea ei inspiraţie ştiinţifică, apoi o invitai să guste din bunătăţile de pe masă.

— Bine! Dar nu-mi place ca Grosomodo să stea şi să se uite la noi, spuse ea pipăindu-şi colierul. Grosomodo, du-te te rog în colţul acela şi stai cu faţa la perete. Sau, mai bine, du-te în baie. Şi încă o dată te rog să mă scuzi!

Capitolul VI

„AXA CU CAME” SUNT EU…!

La termenul fixat mă aflam în faţa preşedintelui cu planurile făcute sul la subsuoară. Bătrânul le examină atent, apoi ceru explicaţii.

— Da, conchise el în cele din urmă. În general, e strălucit. Ideea dumitale e remarcabilă, planurile extrem de interesante, dar…

Mă privi cu o subită tristeţe pe figură.

— Îmbătrânesc, dragul meu, continuă el. Îmbă-trânesc. Uite, noi lucrăm împreună de atâţia ani şi văd că de data aceasta nu am izbutit să-ţi comunic exact ceea-ce se cere de la noi. Pesemne că^am uitat să-ţi spun că e o sarcină foarte

importantă şi că e pentru prima oară când ţara noastră participă la un congres internaţional de cibernetică.

— Ba mi-aţi spus, murmurai eu confuz.

— Şi totuşi nu mi-ai adus decât un proiect excelent? Păi excelent e nota dumitale obişnuită şi acum îţi ceream mai mult! Ceva extrem de original!

— Năstruşnic poate? Sării eu amintindu-mi de discuţia avută cu logodnica mea acum câteva zile.

— Chiar aşa, dacă vrei! Nu trebuie să dispreţuim romantismul în ştiinţă, ai ghicit, vreau ceva să iasă din obişnuinţă şi să o ia razna, în sus, spre zenitul ciberneticii…

Mă simţeam şi eu cuprins de elanul bătrânului meu preşedinte şi l-aş fi luat în braţe, dacă între

Mine şi dânsul nu ar fi fost un imens birou de stejar peste care nu puteam sări.

— Ura! Strigai eu. Am găsit! Trăiască cibernetică!

Îl văzui cum i se umezesc ochii. Nu înţelegea prea bine, dar îmi întinse mâna. Pe uşă năvăli secretara neştiind cine şi de ce strigă. O expedie cu un gest şi se întoarse spre mine întrebător.

— Mai aveţi încredere în talentul meu? Îl întrebai.

— Deplină încredere!

— Atunci totul s-a rezolvat! Ura! Trăiască cibernetică! Nu spun nimic mai mult! Dar în două săp-tămâni veţi avea tot ceea ce doriţi.

Venerabilul om ar fi vrut să spună ceva, să ceară amănunte, însă de fiecare dată se vedea oprit de strigătele mele entuziaste: Ura! Trăiască cibernetică!

În cele din urmă mă liniştii.

— Plec imediat, spusei puţin jenat de entuziasmul ce mă cuprinsese. N-aveţi nicio grijă. Totul e în regulă! Numai că trebuie să anunţ imediat pe cine ştiu eu.

Răsucii acul de la cravată şi începui să fluier marşul din Aida: semnalul convenit între mine şi Cristina. Preşedintele mă urmărea vexat. Când mă auzi vorbind de unul singur în ochii lui citii teama.

— Alo, dragă, sărut mâna! Ştii că ideea ta se va pune în practică imediat? Cum care idee? Ai avut una grozavă! … Toate ideile tale sunt grozave? … Da, da, ai dreptate! Mă arunc imediat într-o maşină. Pa!

Preşedintele rămăsese îngheţat la biroul său de stejar masiv. Îl liniştii în câteva cuvinte.

— Un radio-laringofon… Vorbeam cu prietena mea.

Scoase un suspin de uşurare atât de adânc, de parcă în încăpere s-ar fi dezumflat un dirijabil. Simţii că se pregătea să-mi ţină o predică lungă, aşa că mă grăbii să intervin.

— Bine că-mi adusei aminte. Nu cumva cunoaşteţi pe cineva care să se priceapă la scrieri secrete?

— De ce? … Se repezi dânsul, îmbujorându-se la faţă.

Îi explicai întâmplarea cu Eugen şi mărturisii că nu izbuteam să descifrez inscripţia de pe abajur. Poate că în acele semne ciudate se găsea secretul dispariţiei sale sau vreo formulă menită să împingă omenirea cu încă un pas înainte. Pe măsură ce vorbeam, ochii interlocutorului meu aruncau fulgere. În cele din urmă nemaiputând răbda, trânti pumnul în masă şi-şi tăie vorba.

— Ascultă! N-ai auzit niciodată de „Axa cu Came”?

Cum să nu aud de numele celui mai mare rebu-sistal ţării, când toate publicaţiile erau pline de jocurile sale, atât de interesante şi de instructive? Eugen îl urmărea cu sfinţenie şi-mi povestea şi mie câte ceva din când în când. Recunoscui deci că am auzit.

— Ei bine „Axa cu Came” sunt eu!!

Scrisei imediat formula pe o bucată de hârtie şi i-o întinsei. Afacerea se afla în mâini bune. Mă pregătii să aştept oricât ar fi fost nevoie, era doar în joc soarta prietenului şi asistentului meu. Numai că preşedintele abia că îşi aruncă o privire şi-mi şi restitui hârtia strâmbând din nas.

— Joc de copii, zise el. Apă de ploaie!

— Bine, dar cum se traduce? …

— Un D un i la puterea i… Unde-i unul nu-i putere!

— Ia te uită! Şi ce înseamnă asta?

— Mai departe nu mai ştiu. Rămâne să descoperi singur ce a vrut să spună Eugen. Ştiinţa se opreşte aici.

Capitolul VII

SE NAŞTE O NOUĂ GALATHEE!

Mult timp mă chinui o întrebare, ca pe Hamlet. Bineînţeles că nu era vorba de aceeaşi întrebare. Aş fi dat oricât să ştiu ce s-o fi petrecut în mintea lui Eugen în ziua dispariţiei sale, ca să noteze pe abajur acest vers clin „Hora Unirii”, şi încă cu propriul său sânge! Mă închipuisem pe mine în situaţia lui, cu sângele şiroind din zeci de răni, văzându-mi sfârşitul cum se apropie… Şi eu să mă apuc să scriu, de exemplu, Peneş Curcanul..!

— Ce-ai fi scris, dragul meu?

— Cristina! De trei ori Cristina! Ce mă mai întrebi?

— Iar eu aş fi scris Martin!

În aşa hal ajunsesem! Rosteam acum fără nicio jenă vorbe ca: totdeauna, niciodată, fericire, suflet..! Cred că toată lumea face aşa în situaţii similare, aşa că n-are rost să mă ascund după degete. Cristina uitase de ideea ei genială dar când i-o amintii se entuziasma din nou.

— Să semene cu mine! Atâta lucru cred că merit şi eu! Îţi voi servi de model.

— Cum crezi că voi reuşi să redau în fier atâta drăgălăşenie?

— Linguşitorule! De ce nu mă faci din mase plastice? Ai văzut ce simplu e?

În orice caz se putea încerca.

Convocai imediat un specialist în mase plastice recomandat de preşedinte. Era un tânăr robust şi prăjit la soare ca un marinar de cursă lungă. Inginerul Modest, aşa îl chema, li expusei în amănunt ceea ce doream de la dânsul şi el veni cu câteva propuneri foarte reuşite. Ne înţeleserăm destul de repede şi după câteva zile ne şi apucarăm de lucru.

Ne trebuia mai întâi un mulaj în ghips. Logodnica mea cam strâmbă din nas aflând că trebuie să se tăvălească, în costum de baie, în noroiul acela în care i se lua tiparul, dar n-avu ce face. Când ghipsul se întări, lipirăm cele două jumătăţi şi începurăm să le netezim cu glaspapir. Sub pretext că ne serveşte de model, Cristina se învârtea pe lângă noi în costum de baie, ceea ce mă cam stingherea. Tot din acest motiv, inginerul Modest luă prostul obicei să rumege hârtie de împachetat. În schimb lui Grosomodo i se poruncea întotdeauna.

— Grosomodo, fii bun şi du-te în baie. Nu se cade să fii şi tu de faţă!

În curând nouă Galathee trona în atelierul meu printre cuirase şi armuri medievale. Inginerul Modest plecă luând măsurile exacte, după ce strânse oftând mâna celei reale. Dusei statuia în camera lui Eugen rămasă neocupată şi, când mă simţeam mai obosit de muncă, îi făceam câte o scurtă vizită cu care ocazie o ştergeam de praf.

Grosomodo fu părăsit în baie şi pe figura lui atât de expresivă se prinse o lar^ă plasă de păianjen…

„Omul e cel mai subtil aparat”, spusese preşedintele. Avea deseori obiceiul să emită astfel de aforisme, aşa că nimeni nu i-o lua în nume de rău. Hotărâsem împreună cu inginerul de mase plastice să ne ţinem cât mai fidel de modelul pe care natura ni-l pusese la dispoziţie şi în acest scop mă apucai să studiez cu râvnă anatomia. În scurt timp eram entuziasmat! Nu era posibil să execuţi un număr mai mare de mişcări cu atât de puţine mijloace, ca atare era absurd să căutăm alte soluţii.

Inginerul Modest nu era un cârpaci în meserie. Deşi trebuia să-i scoţi vorbă din gură cu cleştele, fu cuprins de o adevărată pasiune pentru sarcina ce-i încredinţasem şi, mai curând decât mă aşteptam, îmi aduse scheletul Cristinei în atelier.

Era desigur cel mai delicat schelet pe care-l văzusem vreodată! Întocmit din tuburi foarte uşoare şi foarte rezistente, prin interiorul cărora puteam trece o mulţime de fire electrice, avea articulaţiile făcute dintr-o substanţă asemănătoare cu crepul, po-sedând toate calităţile ligamentelor corpului omenesc. Apoi veni rândul sistemului muscular, confecţionat dintr-un material plastic fibros, şi avurăm destulă bătaie de cap până să echilibrăm toţi muşchii anta-goniştL

De schelet Cristina îşi bătuse joc, azvârlindu-i pe umăr un cearşaf drept giulgiu, şi punându-i în mână o mătură, dar aspectul propriului său corp jupuit de piele i se păru hidos.

— Parcă aş intra într-o măcelărie, murmura ea de câte ori dădea cu ochii de ecorşeul femeii cibernetice. Bag-o după paravan să n-o mai văd! Vai, ce urât e omul, dragul meu! Mă tem că ai să încetezi de a mă mai iubi…!

O asiguram că am s-o iubesc toată viaţa. Pe mine acel trup neterminat nu mă indispunea de fel. Erau acolo toate principiile logicii şi ale fizicii, aplicate la materia cea mai nobilă. Abia aşteptam să-i imprim cele dintâi noţiuni, s-o fac să mişte, să răspundă la ordinele creierului electronic.

Bineînţeles că femeia noastră cibernetică nu era o imitaţie a naturii. Ea n-avea nevoie de circulaţie, de digestie, " de respiraţie. În abdomen fixasem sediul mecanismelor de execuţie, centrul mişcărilor elementare şi complexe, centrul echilibrului şi ho-meostatul. În cap hotărâsem să montez aparatele de culegere şi de prelucrare a informaţiilor primite şi a senzaţiilor, iar în piept urma să-i instalez memoria. Drept combustibil foloseam o minusculă pilă nucleară instalată în cea de-a doua vertebră lombară şi având o durată practic nelimitată. În afară de asta fiecare mişcare crea, în secundar, diverse curente d£ inducţie, iar câţiva pori erau specializaţi să colecteze căldura din atmosferă şi să o transforme în energie. Printr-un dispozitiv aproape invizibil o puteam pune la priză în timpul nopţii şi în felul acesta îşi încărca bateriile instalate în clavicule şi în regiunea coccigiană.

Cea mai dificilă operaţie fu instalarea epidermei. Atât eu cât şi Modest muncirăm aproape două săptămâni zi şi noapte şi Cristina era nevoită să se certe cu noi, când voia să ne convingă să mergem la masă.

Şi, într-o bună zi, opera noastră era gata!

După ce făcurăm ultima sudură, ne privirăm

Amândoi fără grai. Era atât de minunată această femeie, atât de reală, încât, fără vrerea noastră, noi, creatorii ei, ne simţeam intimidaţi. Ne trezi din visare vocea Cristinei:

— Ah! Sunt gata în sfârşit! Vai ce drăguţ! Dar picioarele mi le-aţi făcut mai groase decât în realitate!

M-am întors către inginerul de mase plastice şi am vrut să-l îmbrăţişez. El mesteca furios acea pastă oribilă şi, când văzu că mă îndrept spre dânsul, se feri din drum şi plecă fără niciun cuvânt, trântind uşa cu putere în urma lui. Cristina se repezi după el voind să-l aducă înapoi... Rămăsei singur cu statuia. Ceva straniu încolţea în sufletul meu! O bucurie imensă şi atât de cunoscută: bucuria constructorului în faţa operei sale! În astfel de clipe înţelegeam mai bine decât oricând mitul lui Pygmalion! Numai acele lucruri pe care le facem cu nepăsare ne par moarte şi fără sens. Dar frenezia adevăratului artist nu poate să nu se comunice şi operei sale. Galatheea mea era aici, la un metru în faţa mea şi, o clipă, îmi păru mai frumoasă decât femeia după care o modelasem, deoarece o puteam împodobi

cu toate darurile imaginaţiei mele.

Îi acoperii maşinal umerii cu un şal găsit la în-demână. Gestul n-avea niciun rost, dar în seara aceea mă simţeam prea obosit pentru a sta să-mi mai analizez toate acţiunile. Îmi aprinsei o ţigară aşteptând să se înapoieze Cristina şi privii din nou femeia cibernetică.

Nu era cu putinţă să-ţi imaginezi ceva mai desă-vârşit. Observaţia Cristinei că i-am făcut picioarele prea groase era cu totul neîntemeiată.

Capitolul VIII PRIMUL MESAJ AL LUI EUGEN

Timpul trecea pe nesimţite. O ciudată nerăbdare mă cuprinsese. Femeia cibernetică putea îndeplini acum diferite ordine transmise prin radio, dar dispozitivul ei de memorie nefiind complet pus la punct nu executa decât mişcări simple cu ajutorul centrului respectiv, montat, cum se ştie, în abdomen. Îmi aducea gustarea la pat, prăjea pâine sau îmi pregătea baia, ba de vreo două ori am pus-o chiar să-mi calce pantalonii. Aceste mici servicii însă, în loc să mă bucure, mă stinghereau. Doar nu pentru asta creasem o asemenea mândreţe de femeie, ci pentru o activitate mai înaltă. Doream să scot ceva mai bun din ea. S-o învăţ alte lucruri mai interesante, pentru a justifica ostenelile depuse cu întocmirea ei.

Până una alta, găsind că nu e convenabil să se tot învârtească prin casă aşa dezbrăcată, îi făcui rost de o salopetă şi nişte pantofi de tenis, iar Cristina îi dărui o basma ieftină cu nişte desene cam stridente. Această costumaţie absurdă mă supăra, dar îmi spuneam mereu că nu e decât ceva provizoriu. Adesea uitam complet de cele două Cristine, când mă apucam să lucrez la lădiţa cu tranzistori, la „creierul" femeii cibernetice, de care mă simţeam legat printr-o mie de fire nevăzute.

În acele zile mă găseam chiar în punctul culminant al cercetărilor mele şi orice contact cu realitatea

Obişnuită mă irită, deoarece mă scotea din înaltele sfere ale unor filosofări, ca să le zic aşa, electronice… Chiar în timpul vizitelor zilnice ale Cristi-nei mă surprinsei răspunzând anapoda, neatent la fermecătoarele ei ciripeli, aşteptând cu nerăbdare să se plece cât mai repede. Constatasem că logodnica mea făcea uz cu o mare plăcere şi chiar cu puţină răutate de serviciile femeii cibernetice. Deseori lăsa înadins să-i cadă câte un obiect pentru a o sili pe cealaltă să i-l ridice. O dată chiar vru să o pună să spele nişte perdele… Mă opusei cu străşnicie: sufeream văzându-mi opera atât de înjosită. A urmat bineînţeles o ceartă, o uşă trântită şi o linişte splendidă de trei zile… Pe urmă un telefon:

— Alo… Tu eşti, dragul meu?

Eu eram! Timp de un sfert de oră mi se comuni* cară următoarele: că a fost bolnavă şi a plâns din cauza mea, că

suferă în continuare din acelaşi motiv, că la Scala rulează un film grozav şi a luat bilet şi pentru mine şi că dorea să ştie dacă o mai iubesc şi dacă i-am reparat radio-laringofonul.

— Şi să nu uit să-ţi comunic un lucru important, adăugă ea. Ştiu că tu nu prea eşti la curent cu actualităţile literare. Ei bine, iubitule, află că vorbeşti cu o scriitoare şi că vei citi în curând prima mea capodoperă.

— Bravo! Atunci te felicit! Numai să-mi spui unde îţi apare.

— În „Şoricelul roz”, publicaţie pentru copii. Am acolo în redacţie o prietenă din copilărie. E o poveste… Cibernetică!

— Hm! … Ce naiba poţi să scoţi din nişte sârme?

— He, în asta constă talentul! Ce ştii tu…! Acum spune ce e cu laringofpnul- meu…

Uitasem de el, dar îi răspunsei fără să şovăi că e gata de mult şi că i l-am reparat gândindu-mă la dânsa. Adevărul era că nici nu ştiam ce are. Cristina mi se plânsese că hârâie suspect în unele ore ale zilei, deci nu putea fi un defect prea grav.

Stabilirăm să ne întâlnim peste două ore în faţa cinematografului, dar abia lăsasem receptorul jos, când telefonul sună din nou. De data aceasta era preşedintele Combinatului, care mă anunţa că într-o jumătate de oră e la mine. Nu puteam să-l refuz şi vedeam întâlnirea cu logodnica mea periclitată, deoarece bătrânul era vorbă lungă. Mă gândeam s-o anunţ pe Cristina când auzii soneria de la intrare şi inginerul Modest, specialistul în mase plastice, îmi dădu bună ziua.

— Am venit să-ţi spun, rosti el cu greutate, că plecarea mea bruscă de săptămâna trecută a fost o tâmpenie. Te rog să mă scuzi!

— Nu te mai formaliza! E şi firesc ca după atâta muncă să-ţi sară ţandăra din te miri ce.

Ne strânseserăm mâinile.

— În definitiv noi am putea fi chiar prieteni, adăugai eu. Ne leagă doar o operă comună.

— Dimpotrivă, suspină el… ne desparte!

Nu înţelegeam prea bine aceste subtilităţi şi eram gata să-i cer să mă lămurească, dar pică preşedintele şi treaba asta rămase pe altădată. Nu încăpea îndoială că era o vizită cu tâlc, însă bătrânul vulpoi se prefăcu că trecuse întâmplător pe la

mine şi începu să vorbească despre vreme. Cu mare greutate îl aduserăm unde vroia chiar el să ajungă, apoi îi ară-

Taram femeia cibernetică şi cum funcţiona la diferite comenzi. Era un vechi specialist în branşă, şi după întrebările sale, îmi dădui seama că venise la mine după o serioasă documentare.

— Spuneţi-i să-şi pună salopeta, frate, ce naiba! Mormăi el. N-am prejudecăţi dar… Orişicât.

În timp ce femeia cibernetică se îmbrăca, se întoarse cu spatele studiind cu multă curiozitate aparatele la care tocmai lucram. Profitând de ocazie, îl trăsei pe Modest de-o parte.

— Vrei să-mi faci un serviciu?

— Desigur…

— Atunci ascultă… la opt trebuia să mă întâlnesc cu Cristina în faţă la Scala. A luat bilete. Dar nu pot să scap de preşedinte. Du-te tu! Şi explică situaţia.

Îl văzui că se întunecă la faţă, totuşi dădu din cap în semn că e de acord… îşi luă rămas bun de la preşedinte sub pretextul stupid că e maică-sa bolnavă.

— Precis o întâlnire cu vreo femeie, făcu preşedintele când ramaserăm singuri. E curios cum prin deducţie ajungi să cunoşti aproape totul! Apropo, logodnica dumitale ce mai face?

— Mulţumesc bine!

— După dânsa ai confecţionat femeia cibernetică?

— Da!

— Te felicit! Şi colierul acesta este al ei, desigur..!?

Îi explicai că într-însul montasem unul din acele mici aparate de radio de care mă foloseam acum câtva timp chiar la el în birou, când avusese impresia că vorbesc singur. Zâmbi amuzat şi-mi ceru o lupă ca să-l privească mai îndeaproape. În timp ce îl studia îi povestii că avea la anumite ore un sunet impur, după cum îmi spusese Cristina, şi că intenţionam să-l reglez chiar în ziua aceea.

— Este instrumentul la care lucra bietul Eugen în ziua dispariţiei sale…

— Mai ştii ceva despre dânsul?

— Nimic.

— Preşedintele continuă să învârtească în mâini colierul. La un moment dat privirea lui se fixă asupra unor litere indicatoare şi mă întrebă ce-i cu ele.

— Ce înseamnă asta i. 1 şi i. 2? Şi colea jos văd S. 1 şi S. 2.

— Sunt indicaţii convenţionale ale unor lungimi de undă pe care lucrăm de obicei. De exemplu unda i.1 e cea mai slabă iar S.2 cea mai puternică.

— Unde i.1... nu-i putere!! Rosti preşedintele cu o voce sugrumată de emoţie.

Sărirăm amândoi în sus, înfioraţi. Acesta era sensul formulei de pe abajur. Oare mesajul lui Eugen îşi va dezvălui cumva secretul păstrat cu zgârcenie atâta vreme?

— Înţelegi..? Spunea preşedintele, la undele însemnate cu i. 1 nu e suficientă putere ca să-l auzim. E simplu ca bună ziua. Ah! Dacă aş fi ştiut de la început de existenţa acestor indicatoare!

— Şi atunci?

— Atunci o să punem aparatele pe S. 2. Logica ne obligă: unde Ş. 2 puterea creşte! Nu cumva sunt folosite pentru distanţe foarte mari?

— Extraordinar! Da! Aşa e! ’

Asistăm la un tur de forţă al „Axei cu Came”.

— Şi lă ce oră spunea logodnica dumătale că „hârâie”?

— La ora opt seara şi la unu noaptea.

— Atunci mai avem două minute până la opt. Potrivii cu mâinile tremurânde unda aparatului la S. 2. Eram lac de sudoare şi preşedintele îşi ştergea într-una ochelarii. La opt precis colierul Cristinei începu să zbârnâie. Apoi răsună o voce arhicunoscută:

— Alo, alo! Eugen către Martini Eugen către Martin! Transmit pentru a 856 oară acest mesaj. Răspundeţi dacă mă auziţi! Răspundeţi dacă mă auziţi!

Capitolul IX

PRIZONIER ÎN INSULA BLESTEMATĂ

De data aceasta Cristina fu aceea care mă întrerupse.

— Timpul rezervat povestirii a trecut! Anunţă ea ridicându-se.

— Ei, asta-i! Se opuse redactorul. Sunt nerăbdător să aud continuarea.

— N-aş vrea să pierzi alte întâlniri mai interesante.

— O să suport cu seninătate consecinţele. Acum vă ascult cu atenţia încordată ca şi arcul lui Wilhelm Tell.

Îmi venea să sărut colierul şi chiar pe preşedinte. Mă repezii la aparat:

— Alo! Eugen! Dragul meu, aici Martin! Mă auzi? Ce fericit sunt că te-am găsit în sfârşit! Credeam că ai murit! Spune ce s-a întâmplat! Ce-i cu tine? E de faţă şi preşedintele nostru!

— În sfârşit! Şopti vocea lui Eugen. Bine că am dat de tine! Credeam că o să moi* în insula asta blestemată înainte de a izbuti să-ţi mai vorbesc o dată…

— Insulă blestemată? … Cum aşa?

— Aşa vine vorba. Dar să-ţi spun repede ce s-a întâmplat. După ce ai plecat, blestematul de Bull Dog mi-a cerut apă. Când m-am apropiat cu paharul, m-a pocnit cu picioarele în burtă şi am leşinat. După

Zece minute m-am trezit în atelier legat cobză, dar, din fericire, fără căluş. Banditul făcea dincolo baie şi probabil avea nevoie de prosoapele noastre. M-am târât până la sertarul uncie puseseşi magnetograful şi l-am înghiţit. Dacă l-am fi făciit oval, cum îl proiec-tasem de la început, ar fi mers mai uşor, dar aşa m-au trecut toate sudorile. În sfârşit, mai bine aşa decât să încapă pe mâinile acestor căpcăuni. După baie, Bull Dog a scotocit prin toată casa după el, s-a uitat chiorâş la mine, ba mi-a şi tras vreo douăzeci de picioare, din care cauză V1PLEXUL meu a rămas blocat la S. 2, aşa cum am apucat să-ţi scriu pe abajur. Pe urmă Bull a dispărut o jumătate de oră, revenind cu un automobil închis, unde m-a înghesuit fără niciun menajament. În cele din urmă am ajuns pe bordul unui avion, iar acum mă aflu într-o celulă sinistră şi, drept hrană, temnicierii mei îmi dau în fiecare zi numai orez cu lapte. Uneori mi se permite să părăsesc celulă şi la prima plimbare am constatat că mă găsesc pe o insulă foarte mică şi că temniţa mea e un mic castel de piatră, în vârful căruia străjuieşte un cavaler medieval.

— Dar cum ai izbutit, aşa legat cum erai, să laşi inscripţia de pe abajur?

— M-am izbit singur cu nasul de studio, până am simţit sânge în gură şi formula am scris-o cu limba…

— Eşti un erou! Te vom elibera imediat!

— Răpitorii mei nu sunt oameni obişnuiţi. Discută între ei în esperanto, cu un pronunţat accent anglo-saxon. Şeful lor e un tip între două vârste, care umblă întotdeauna mascându-şi partea de jos a figurii cu o basma roşie cu picăţele. Totuşi poate fi uşor recunoscut, deoarece are între sprâncene un neg de mărimea unei alune.

— O să-l ia mama dracului, ai să vezi!

— Cu ajutorul soarelui, al orei exacte şi al grilajului de la fereastra temniţei mele, am reuşit să calculez poziţia insulei.

— Stai să caut un creion şi o hârtie… Gata!

— Latitudinea 17°27’36 „nord şi longitudinea 84°56’83” vest. Ai notat?

— Da! Ascultă, Eugen, mai ai ceva?

— Sunt multe de spus, clar nu-mi vine acum în minte. De altfel o să. Mai vorbim noi. Te voi chema zilnic la opt seara şi la unu noaptea.

— S-a notat! Acum lasă-mă să-ţi spun şi eu ceva… Ştii cine a descifrat mesajul tău?

— Cred că tu… Înadins ţi-am scris unul simplu de tot.

— Aiurea..! Ai auzit de „Axa cu Carne”?

— Ce întrebare! Îl venerez!

— Îţi dau prilejul să-i mulţumeşti. Dacă nu era el…

Şi îl împinsei pe preşedinte să-mi ia locul.

Eram cât se poate de fericit! Eugen, acest năzdrăvan cam într-o ureche, în stare să moară cu rigla; de calcul în mână, care şi-ar fi dat cu nepăsare şi ultima picătură de sânge în slujba ştiinţei, era în viaţă, ba salvase şi magnetograful din ghearele cine ştie cărei bande de sceleraţi, avizi de câştiguri ilicite. Asta întrecea toate speranţele mele! Despre rest nu aveam; nicio grijă: mă consider un om de acţiune şi tot-’

Deauna am găsit soluţia cea mai bună, graţie raţionamentelor mele infailibile. Nu mă îndoiam nicio clipă că îl voi elibera în foarte scurt timp şi apoi mai era cu mine şi acest bătrânel admirabil, această „Axă cu Came”, pentru care niciun secret nu era prea încurcat…

Ascultam convorbirea celor doi, tolănit pe canapea, cu un

zâmbet de satisfacţie pe buze.

— Cum să nu ştiu…? Răsuna vocea emoţionată a lui Eugen. În 1950 aţi publicat doar celebrul dumneavoastră careu de 15 pe 15, doar cu şase puncte negre. Atâta numai şi ar fi suficient să vă ridice o statuie pe malul mării…

— Dar aritmograful acela „Ca un glob de aur” …

— Care avea pe verticală „Trăiască pacea”!? L-am copiat pe o hârtie rieperisabilă. Am toată opera dumneavoastră rebusistică într-o mapă specială. De dânsa şi de colecţia mea de timbre nu mă voi despărţi nici în ultima clipă a vieţii. Am făcut testament să fiu îngropat cu ele.

Glasul preşedintelui tremura de emoţie.

— Eşti şi filatelist atunci, dragul meu Ramina-grobis. Parcă aşa spuneai că ai semnat acele mono-verbe cu incastru? 7

— Exact! Da! Sunt filatelist şi sunt mândru de asta!

— Atunpi suntem de două ori colegi. Adică de trei ori dacă punem la socoteală şi tărârtiul ştiinţific.

— Sunt deosebit de onorat!

…Cred că am aţipit de atâta mulţumire, însă nu pot spune cât a durat asta. Atâta doar că atunci când am deschis ochii se făcuse întuneric bine, dar preşedintele era tot acolo.

— Aşa că fii foarte atent, insista el. Dacă te afli cumva pe insula Mauriciu ştii ce ai de făcut!

— Ideea e excelentă! Totuşi, dacă nu găsesc decât un timbru, cu tot regretul, am să-l păstrez pentru mine. Ştiu că vă datorez recunoştinţă veşnică, dispuneţi de viaţa mea când vreţi, dar singurul meu Mauriciu n-am să vi-l pot da niciodată.

— Nici nu-ţi cer acest lucru inuman, dragul meu. Mă refer numai şi numai la cel de-al doilea. În sfârşit, vom mai discuta noi pe chestia asta.

Îşi luară cu greu rămas bun şi eu aprinsei lumi na. Bătrânul era transpirat tot şi parcă întinerise. Băgă colierul în buzunar, fără prea multe explicaţii, şi-mi întinse mâna.

— Proiectul dumitale se aprobă. Am această împuternicire. Îţi cer să păstrezi cel mai profund secret. Iar aparatul acesta te-aş ruga să mi-l împrumuţi, deoarece vreau să-l studiez mai bine. Cât despre Raminagrobis, adică despre Eugen, ei bine, de el am să mă ocup eu de-aici înainte… La revedere!

Capitolul X
ÎN FIECARE LUCRU DOARME UN CÂNTEG

Abia după trei zile dădui cu ochii din nou de Cristina. Yeni într-o dimineaţă direct de la cursuri şi se purtă atât. De drăguţ cu mine, încât uitai să-i reproşez că nu-mi dăduse atâta timp niciun semn de viaţă. Îi mărturisii de la primele vorbe că preşedintele îmi luase colierul, însă acest lucru nu păru că o supără, deocamdată…

— Nu-i nimic, acceptă ea cu graţie. Of! Lasă-mă să-ţi spun şi eu ceva, nu vorbi numai tu… Auzi? A fost un film straşnic! Păcat că n-ai venit! Când l-am văzut pe Modest m-au apucat furiile, apoi mi-a trecut. Vai ce caraghios e! Sărmanul de el, n-a scos o vorbă toată seara! Îţi spun, ca bărbat nu-mi place de loc! Pare inteligent şi atâta tot! Ei, ia să-l lăsăm în pace pe acest înfumurat! Spune-mi repede cum ţi-a plăcut „Păpuşa fermecată”?

— Care „Păpuşă fermecată”?

— Ah! Te-am prins! N-ai citit ultimul număr din „Şoricelul roz”! Voi, academicienii, aveţi o cultură foarte unilaterală…,

Scoase repede din poşetă un număr al revistei şi mi-l întinse. Pe una din paginile de la mijloc era o istorioară cu titlul de mai sus, semnată „tanti Cristina”. O citii în grabă, căci era scurtă şi iată ce scria acolo:

„într-o ţară îndepărtată, dragi copii, trăia o fată de împărat foarte frumoasă. Dar fata era tristă, fiindcă un zmeu îi furase toate jucăriile. De aceea, auzind că la castel poposise un meşter vestit, trimise imediat să-l cheme. Acesta veni însoţit de tânărul său ucenic şi, după ce ascultă rugămintea domniţei, promise să-i facă o păpuşă cum n-a mai fost niciodată pe lume. Maestrul era înţelept şi priceput, iar ucenicul frumos şi puternic, dar tăcut. Păpuşa construită de dânşii era făcută din mase plastice, iar înăuntru avea un mecanism care o punea în mişcare. Ba şi un creier îi construi bătrânul meşter cu ajutorul unor lămpi de radio..

Şi continua mereu aşa să descrie femeia cibernetică cu nişte termeni improprii, denaturând fără sfială adevărul şi arătând o lipsă de discreţie de-a dreptul revoltătoare. Recunosc că mă indispunea puţin şi faptul că peste tot eram numit „meşterul cel

bă-trân”, însă, mai presus de asta, mă supăra prezentarea unei realizări atât de complexe într-un mod cu totul neştiinţific.

Până să termin de citit, Cristina se distra în felul ei obişnuit. Mai întâi o puse pe femeia cibernetică să-i şteargă pantofii de praf, după ce îi strâmbase basmaua cu spatele la faţă. Apoi o sili să ţopăie cu mătura în braţe şi în cele din urmă îi porunci să intre sub masă şi să strige cucurigu…

— Dragul meu, mi se adresă ea în timpul acestor exchibiţii, dar nu-mi văd statuia! … Te pomeneşti că ai spart-o!

— Nu. Am mutat-o în baie, că aici cam încurca locul.

Am văzut cum îi sare ţandăra.

— Vai, ce necuviincios! În baie?! Alături de Grosomodo? Nu pot să permit acest lucru! … S-o aduci imediat înapoi!

Ca să. Scap cu bine, mă grăbii să-i promit tot ceea ce dorea. Totuşi acest lucru nu o domoli de fel.

— Citesc în ochii tăi că nu ţi-a plăcut nici povestirea. De altfel acest lucru nu mă miră.: Mă întristează! Aş fi dorit să găsesc mai multă înţelegere, acum, la începutul carierei mele literare. Dar ţie puţin îţi pasă de asta. Stai încuiat toată ziua cu maşinăria asta şi, când te invit şi eu la cinematograf, îmi trimiţi pe altul pe cap. Şi bijuteriile mele ai început să le dăruieşti pe la unul pe la altul…

Începu să bâzâie aşteptând să mă apropii de ea şi să o împac. În loc de asta strânsei din fălci şi-mi împlântai mâinile adânc în buzunare. Apoi mă aşezai la masă şi începui să lucrez, ca şi cum aş fi fost singur în odaie. Abia când auzii uşa pocnind ridicai privirile. Nu simţeam’nici un regret, dar parcă lipsea cineva din încăpere. Da, desigur, lipsea sărmana femeie cibernetică, uitată sub masă de la începutul incidentului. O scosei de acolo şi-i îndreptai basmaua. Avea o mină tristă, de parcă ar fi înţeles toate lucrurile. Cel puţin aşa îmi făcu impresia.

— Biata fetiţă! Mă pomenii zicând.

Şi, fără să vreau, o mângâiai pe obraz că pe un copil necăjit.

— Profit de această mică pauză ca să vă spun… începu redactorul. Ştiţi, mi-am dat seama de la început că dânsa e femeia cibernetică…

Fără să mai aştepte confirmarea mea, îşi scoase haina şi o puse pe spătarul scaunului.

— Da? Aveam impresia că îi cam faci ochi dulci.

— Eu? Imposibil! Foarte greu mă poate impresiona cineva.

— Ei, aş!

— Vă rog să mă credeţi! Acum să continuăm. Numai să-mi permiteţi să scot şi cravata asta, că e prea cald în odaie…

Cele ce urmează acum poate n-au chiar niciun sens şi nici nu intenţionez să le bag în povestirea mea. Vorbesc cu dumneata, dragă redactore, numai din dorinţa de a exprima cu voce tare unele gânduri care mă munceau de mult. Fii atent…

Au urmat câteva zile de amară singurătate. Fiindcă aveam de lucru până peste cap nu am căzut cu totul pradă introspecţiei. Erau însă şi ore când analizăm cât se poate de obiectiv comportarea logodnicei mele, fără a reuşi să-i găsesc vreo justificare, îi cerusem şi lui Eugen să-mi spună, prin radio, părerea sa sinceră şi el îmi dăduse perfectă dreptate…

Rămânea însă undeva pe fundul paharului un zaţ care mă împiedica să dorm liniştit. Adeseori tresă-ream din somn în toiul nopţii şi rămâneam ore întregi cu privirile aţintite în tavan, fără să-mi pun nicio întrebare, ascultând doar un flux nelămurit ce mă învăluia încetul cu încetul. Privirile mele urmăreau întâi o rază de lună ce se strecura de obicei printr-o ruptură veche a jaluzelelor, tăindu-mi odaia în două cu o spadă subţire de fum argintiu. La capătul ei, ascunsă în umbră, se afla femeia cibernetică. Nu o vedeam, căci raza îi atingea doar în treacăt unul din genunchi, scăldând din plin doar piciorul micuţ şi palid, cu scoica unghiilor roză şi fragilă. Dar nu aveam nevoie s-o văd. În ungherul unde se afla, tăcerea era mai grea şi întunericul oscila ca o respiraţie. Îmi veneau în minte câteva versuri frumoase, scrise de un poet al cărui nume îl uitasem şi semnificaţia lor mă înduioşa până la lacrimi:.

„în fiecare lucru doarme un cântec visând neîntrerupt

Dacă găseşti cuvântul magic, lumea începe să cânte.. "

Ca să fiu sincer, în astfel de nopţi eram aproape convins că femeia mea cibernetică nu putea fi doar un simplu obiect. În orice caz, era mai mult decât atâta! Cel puţin eu o consideram astfel şi nu-mi puteam explica din ce cauză alţii s-ar comporta faţă de dânsa cu indiferenţă sau dispreţ. Îi dăruisem mai multe însuşiri decât tuturor celorlalţi oameni mecanici creaţi de mine

şi regretam din toată inima că nu-i pot insufla măcar un dram de simţire, o fă-râmă din personalitatea unei fiinţe vii. Ori, în cel mai rău caz, măcar puţină independenţă, spre a nu se mai supune la tot felul de ordine înjositoare. Toată viaţa am dispreţuit servilismul şi consider că şi maşinile pot avea demnitatea lor. În cele din urmă, am găsit o soluţie prin care să împiedic, în viitor, repetarea unor astfel de situaţii penibile, înscriind pe o bandă specială cam vreo cincizeci de astfel de dispo-ziţiuni absurde. Când vreuna era rostită, se declanşa un mecanism de inhibiţie, un fel de piedică şi mişcarea respectivă era blocată.

Asta mă linişti pe deplin. Supărarea mea trecu ca un fir de păianjen luat de vânt. Aş fi vrut să o văd pe Cristina! Mi-era dor de ciripitul ei drăgălaş. Şi, de câte ori mi-o aminteam îmi venea să zâmbesc de unul singur. Aş fi chemat-o cu plăcere la telefon, dar ştiam că în unele situaţii cel care cedează primul e pierdut.

— Ei, ce spui, redactore, de chestia asta?

— Cam mult romantism, răspunse cel întrebat, dar, dacă ne situăm pe un plan poetic, merge.

— Chiar într-o povestire fantastică?

— . De ce nu? Împărtăşiţi şi dumneavoastră părerea celor care ne pretind să ne transformăm într-o anexă a unui manual de fizico-chimice?

— Uite ce e, redactore, ştiinţa e o treabă foarte serioasă. Dulcegăriile n-au ce căuta aici.

— Literatură, de asemenea, e o treabă foarte serioasă, nu credeţi?

— Da…

— Iar creatorul, oriunde s-ar manifesta el, e dator să fie un artist adevărat. El simte nevoia de a se apropia până la identificare de propria sa operă. În ea s-a cristalizat entuziasmul unor clipe unice, pe care le regreţi că au trecut şi ai dori să le retrăieşti iarăşi. Din această cauză, poetul face ca obiectul să capete viaţă, iar dumneata doreşti să asculţi mereu

Acel cântec care doarme în orice lucru creat de oameni.

— E formidabil cum ai sesizat aceste nuanţe. Dar oare cititorii auvsă înţeleagă?

— Să ştii că cititorii publicaţiilor noastre sunt foarte inteligenţi.

— Spui aşa fiindcă… Sau..?

— Nu, nu! Sunt absolut sincer! Mai ales că acum discutăm doar între noi.

Capitolul XI EUGEN E ÎN PERICOL!

Primele informaţii mai detaliate de la Eugen, am avut grijă să le înregistrez pe o bandă de magnetofon, socotind că-mi vor fi utile mai târziu când vom porni să-l găsim. Le transcriu cuvânt cu cuvânt:

…Cum v-am spus, mă aflu pe o mică insulă. Temniţa mea e mai mult un jar părăsit decât un castel. Probabil că pe aici a fost mai de mult un vechi drum de corăbii, fiindcă vântul bate regulat din direcţia nord-est către sud-vest, iar pe coasta de răsărit, presărată cu recifuri, zace epava înnegrită a unei corăbii. Când se îmbată, paznicii mei mă lasă să vagabondez. Tot n-am unde să fug. Pe un perete al clădirii, cineva a zgâriat cu un cui „damned is-land” … — Insula blestemată – şi nimănui nu i-a dat prin gând să şteargă această inscripţie. Cred că insula a mai folosit cândva drept loc de deportare sau surghiun. Spre coasta de nord se mai află o clădire. E o construcţie ciudată cu pereţii năpădiţi de vâsc, dar păţind ridicată recent. Bull Dog, singurul care ştie româneşte, mi-a spus că, dacă mă apropii de ea, înseamnă că vreau să mă sinucid. Nu-mi explic la ce poate servi, mai ales că văd uneori pe afai ă oameni în halate albe, iar noaptea se aude duduitul unui motor.

Paznicii mei sunt trei vlăjgani bărboşi. Îi cheamă Parkinson, Pott şi Basedow şi dorm toţi trei intr-o cameră alăturata. Toată ziua îi văd bând ratafia şt încărcându-şi pistoalele. Îşi închipuie probabil că nu ştiu englezeşte, deoarece flecăresc fără sfială în faţa mea, adică mai mult se înjură. Din când în când, îi inspectează un burduhănos, poreclit de dânşii „Man-tovani”, care pare a fi comandantul acestor piraţi. Mantovani, la rândul său, îi înjură tot timpul cât durează inspecţia şi uneori îi bate cu tocul revolverului în cap, ocazie în care bandiţii râd nebuneşte ca şi cum ar participa la o glumă excelentă. Stăpânul absolut al insulei este însă „Ochi de vulturu, cum îl numesc eu pe tipul cu neg pe frunte. El vine însoţit de o ceată de indivizi, toţi cu halate albe pe ei, care mă ciocănesc şi mă măsoară cu tot felul de aparate. Nu înţeleg însă nimic din ce vorbesc, fiindcă folosesc numai esperanto. Omul de care vă spun are o privire atât de

glacială, încât paznicii când îl văd se trezesc imediat, ori cât ar fi de beţi. Am profitat de faptul că am magnetograful la mine şi le-am imprimat vorbele şi mutrele, fără ca ei să bănuiască. Poate că o să găsesc pe cineva să-mi traducă discuţiile lor, dacă voi mai ieşi la lumină.

Ieri am dezgropat pe plajă o monedă de aur veche, mi se pare că-i un ludovic, având pe spate inscripţia: Honni soit qui mal y pense… Şi o pereche de pistoale de duel cu plăselele putrezite. La noapte mam de gând să profit de beţia călăilor mei pentru a cerceta mai cu atenţie închisoarea unde mă aflu.

Pe deasupra mea, la înălţimi ameţitoare, planează nişte păsări necunoscute. Noaptea, când oceanul e liniştit, strigătele lor răguşite ajung până la mine în celulă.

Am o presimţire că în clădirea de dincolo se petrec fapte îngrozitoare… Am început să joc şah cu mine însumi şi mi-am câştigat optsprezece partide, iar în trei am obţinut remiză…

— Îmi permit o sugestie, interveni redactorul. Cred că multă lume nu ştie ce-i acela magnetograf.

— Ai dreptate! Atunci să adaug undeva o notiţă cam aşa: magnetograful e un aparat care imprimă imaginea şi sunetul pe o bandă, în oscilaţii, şi apoi le poate reproduce oricând. Eu şi Eugen izbutisem să reducem la dimensiuni minime modelul obişnuit. Alături de celelalte aparate optice, acustice, tactile etc. Ar fi completat de minune creierul meu electronic, fă-cându-l să reacţioneze şi la imagini. Neavându-l, eram silit să mă resemnez. Ca să construiesc altul nici gând, căci ar fi necesitat o minuţioasă şi îndelungată punere la punct. Dar, dacă eu nu-l aveam, apoi nici acei piraţi ai ştiinţei nu puseseră mâna pe el, graţie eroicului meu asistent şi prieten! Nu ştiu dacă am fost destul de explicit!

— Mai bine de aşa nici că se poate.

— Şi unde ar fi bine să o inserez? În corpul povestirii, la subsol sau facem o anexă aparte?

— Vedem noi! S-ajungem întâi până la publicare…

Data Congresului Internaţional de Cibernetică se apropia vertiginos şi lucrul meu îşi încetinise parcă ritmul. Să fi fost oboseala excesivă a ultimelor luni, sau mai ştiu eu ce cauze

psihologice? … Nu-mi puteam da seama. Era evident însă că numai lucrând într-un ritm drăcesc puteam fi gata la timp şi aproape că nici nu mai ieşeam din atelier.

Scara mă întâlneam cu preşedintele şi amândoi luam legătura cu Eugen. Nu se descoperise nimic în legătură cu răpitorii săi, în schimb pe mine mă urmăreau acum tot felul de mutre dubioase.

Mă plânsei preşedintelui. După atacul lui Bull Dog credeam că bandiţii m-au lăsat în pace. În scurt timp însă am constatat că mă înşelasem. O serie de indivizi suspecţi începură să mişune în jurul locuinţei mele, deghizaţi în zidari, şoferi sau instalatori de apă. Între aceştia remarcai un vlăjgan cu nasul cât toate zilele, care se ţinea scai de mine, scrutându-mă insistent. Acest lucru mă plictisea, mai ales că mă consideram capabil să mă apăr şi singur. Într-o seară însă, pe când mă întorceam acasă de la Combinat după o zi ele muncă, la un colţ, cineva din întuneric îmi sări în spate, încereând să-mi smulgă servietă din mână. Nu aveam înăuntru decât gustarea de dimineaţă, pe care uitasem să o mănânc, dar sunt, din principiu, împotriva acestor procedee, aşa că m-am opus cu toată dârzenia. Până la urmă poate că aş fi fost înfrânt, dacă inamicul nu mi-ar fi dat drumul pe neaşteptate. În timp ce-mi recăpătăm răsuflarea, văzui că şi în spinarea agresorului sărise un altul. - Dar, până să mă ridic eu, amândoi se depărtară în goană, cărându-şi într-una la pumni, pe unde nimereau. Al doilea atacator era năsosul în persoană!.

Altă dată, la şosea, un bălrânoi luase loc alături de mine pe bancă. Lângă noi staţiona un automobil negru şi bătrânul mă întrebase dacă ştiu ce marcă este. Pe urmă îmi oferise o ţigară. Mă pregăteam să o aprind când un glonte tras din tufiş îmi azvârlise ţigara din mână, cu brichetă cu tot! Cât ai clipi, moşul meu se aruncase în maşina cea neagră şi aceasta pornise în viteză. După câteva minute, în urma ei, pe o motocicletă, gonea tocmai năsosul, cu nişte ochelari cât toate zilele pe frunte.

Preşedintele mă ascultă cu atenţie, apoi mă întrebă dacă citisem multe romane de aventuri în tinereţe.

— Bineînţeles! Dar nu văd ce legătură e…?

— Imaginaţia dumitale lucrează anapoda!

— Şi focul de revolver din tufiş tot imaginaţie e?

— Mai ştii? Sfatul meu e să nu-ţi mai baţi capul cu asta şi să

te preocupe numai munca dumitale. Acum spune-mi şi cealaltă chestiune pentru care ai venit la mine.

— Nu e nicio altă chestiune. Ce v-a făcut să credeţi?

— Uiţi că nicio enigmă nu e prea grea pentru mine? Pari preocupat…

Nu mă puteam ascunde şi nici nu aveam această intenţie. Îi povestii cearta mea cu Cristina, şi motivele pentru care ajunsesem în această situaţie.

Observai că se căznea să rămână serios. Apoi spuse:

— E normal să-ţi iubeşti opera, însă asta nu te împiedică să ţii şi la logodnica dumitale şi să fii drăguţ cu ea! Hai, dă-i un telefon! Te rog eu! … Ha, ha, ha! Şi ea e geloasă pe femeia cibernetică…! Ce copii sunteţi!

Îmi puse telefonul în mână. Şi părăsi încăperea, din discreţie. Nu prea îmi venea să fac eu primul pas, totuşi formai numărul. Aproape că-mi păru bine auzind că sună ocupat. Aşteptând îmi veni în minte altă soluţie, mai onorabilă. Chemai pe inginerul Modest, specialistul în mase plastice, pe care-l consideram cel mai apropiat prieten comun, şi-l însărcinai pe el cu treaba asta.

— E o copilărie, spune şi dumneata! Parcă poţi fi geloasă pe o fiinţă, ca să zic aşa, neînsufleţită! E un obiect doar, explică-i, te rog! S-o lase în pace cu ordinele acelea stupide! Asta nu i-o spui chiar aşa. Ştii dumneata cum! Pe scurt, cere-i iertare, fără a mă feşteli însă prea mult.

— Nu s-ar putea să mă laşi în pace cu astfel de comisioane?

— N-am încotro! Eşti singurul în care am încredere.

— M-aş lipsi bucuros…

— Te înţeleg! Ştiu că e penibil. Totuşi dumneata m-ai mai ajutat şi altă dată, ştii, atunci cu cinematograful… Şi caută să fii mai amabil cu ea… Îmi faci mie un serviciu…

— Cum crezi… Însă ţine minte că n-am niciun chef.

— Treci peste asta. Îţi rămân recunoscător…

La ora convenită cu Eugen, reglarăm VIPLEXU-RILE pe unda S.2 şi aşteptarăm să-i auzim vocea, deoarece era extrem de punctual. Totuşi aparatele rămaseră mute de astă dată.. Până la unu rumegarăm o mie de ipoteze, eu şi preşedintele, fără să scoatem un singur cuvânt, fumând într-una… Nici la această oră însă, prietenul nostru nu ’dădu vreun semn de viaţă.

Ne despărţirăm cu inima îndoită. Noaptea visai că insula blestemată fusese bântuită de un taifun şi prizonierul ei luptă cu valurile, în timp ce eu îl priveam de pe ţărm, fără să-l pot ajuta cu ceva. Mă trezii brusc din somn şi pusei iarăşi aparatul de recepţie, cu toate că n-avea niciun rost. Nu se auzea decât un foşnet slab ca o respiraţie. Dimineaţa mă prinse tot învârtind aparatul fără niciun rezultat, iar zilele ce urmară fură la fel de mute. Abia într-a patra, la ora opt, în timp ce mă aflam în cabinetul preşedintelui, auzirăm, în sfârşit, semnalul mult aşteptat, apoi răsună vocea lui Eugen, însă atât de slabă, încât cu greu o recunoscurăm. Ceea ce ne spuse îmi ridică părul măciucă în cap. Bineînţeles, înregistrai totul.

— Abia acum mi-a trecut. Febră, începu el cău-tându-şi, ca niciodată, cuvintele. Totuşi rănile nu sunt grave. De altfel, pericolul de infecţie a trecut…

— Ce spui tu acolo? Strigarăm într-un glas eu şi preşedintele. Ce febră? Ce răni?

— Aveţi dreptate! Să încerc să fiu mai explicit. V-am povestit oare că* acum trei zile l-au adus pe Harry?

— Nu ne-ai spus nimic. Cine mai e şi ăsta?. Harry era un tânăr. Savant negru cu diplomă de la Şorbona, chelner într-un dancing din Filadelfia. Fusese răpit noaptea, pe când se întorcea acasă de la serviciu, şi ţinut prizonier pe un iaht. Din întâmplare cunoştea vasul şi ştia cine e proprietarul său.

— Harry era pur şi simplu înnebunit de groază „continuă Eugen. Şi înaintea sa, mulţi negri dispăru-

Seră fără urmă şi circulau tot felul de zvonuri ciudate. Pe iaht totul să dăduse la iveală. Însuşi proprietarul se ocupa cu experienţe asupra creierului omenesc şi prefera negrii, deoarece poliţia nu se deranjă niciodată pentru un om de culoare. Altfel, din punct de vedere calitativ, nu-i nicio diferenţă. Ţî-nărul savant se arăta ferm hotărât să profite de primul prilej şi să încerce o evadare. Mă hotărâi să-l însoţesc. La rândul meu îi povestii toate întâmplările prin care trecusem, însă nu putu face nicio legătură între cercetările noastre şi celelalte.

Chiar în noaptea aceea Eugen şi tovarăşul lui, pro- . Fitând că paznicii dormeau, după obişnuita lor cură de ratafia, părăsiră celulă, îndreptându-se către un mic golf, unde se afla de obicei o barcă cu motor. Dar, probabil că unul din prizonieri călcase pe

vreo sârmă, că imediat se dădu alarma. Gloanţele începuseră să piuie în jurul lor şi Eugen fusese rănit în coapsă şi în piept. Harry era hotărât să se arunce în mare, preferând să moară decât să fie ciopârţit de acei monştri.

— L-am rugat să vă caute în caz că scapă cu viaţă şi i-am dat medalionul găsit pe plajă ca semn de recunoaştere.

— Sărmanul, oftă preşedintele lângă mine. Şi acum cum te simţi, Eugen?

— Binişor. Bandiţii n-au părut de loc supăraţi pe mine şi m-au îngrijit că nişte mame duioase. Chiar acum mă aflu în tratamentul lor. Zilnic vin doi şme-dheri în halate albe şi îmi iau tensiunea, temperatura şi aşa mai departe. Patronul mă vizitează destul de des şi mă pune să scot limba, ceea ce fac cu plăcere. Hrana e excelentă: acum sunt sătul până în gât de suncă, ciocolată şi portocale. Sunt convins că răpitorii mei nu-şi vor putea ajunge scopurile şi că până la urmă o să-mi redobândesc libertatea. Nenorocirea e că până atunci mă plictisesc, neavând cu cine scoate un cuvânt. Tâlharii vorbesc mereu esperanto şi eu îi imortalizez uneori cu ajutorul magnetografului. Mor de curiozitate să ştiu ce discută. Ce-ar fi să vă transmit vouă ultima convorbire şi voi să mi-o traduceţi mâine?

— Notez eu, spuse preşedintele. Am un prieten esperantist. Zi-i, Eugen!

Amicul meu dictă vreo două minute un text format din nişte cuvinte ininteligibile, aducând puţin cu latina. Apoi îşi luă rămas bun de la noi.

— Pic de somn! Probabil mi-au pus somnifer în orezul cu lapte! Uf! M-am săturat să tot înghit magnetograf ul în fiecare seară! La revedere, dragi prieteni, şi am o presimţire că ne vom vedea curând!

Când VIPLEXUL se stinse, preşedintele îmi puse o mână pe umeri. Părea chinuit de o sumbră presimţire, în cele din urmă se hotărî să vorbească:

— Situaţia e extrem de gravă! Viaţa lui Eugen e în primejdie!

— Parcă ziceai că…

— Da! Însă când un prizonier e tratat cu ciocolată şi portocale, înseamnă că se urmăreşte ceva.

— Să sperăm că vă înşelaţi… Doar nu sunt canibali!

— Nu mă înşel! Să vedem mâine ce ne spune acest text. Şi

ascultă o vorbă, dacă vrei să-i dăm un ajutor, să ne grăbim cât mai e vreme!

ATAC LA MIEZUL NOPŢII

Cuvintele preşedintelui îmi răsunară tot drumul în urechi. Nici nu-mi dădui seama când ajunsei acasă în apartamentul meu, între lucrurile mele obişnuite. Uneori aveam impresia că nimic nu s-a schimbat şi că totul nu e decât un produs al imaginaţiei mele, dar în secunda următoare îmi răsună în urechi cuvintele preşedintelui: „Dacă vrei să-i dai un ajutor, grăbeşte-te!” îmi pusei halatul şi mă apucai de lucru cu disperare. Mă apropiam de sfârşit şi parcă mă cuprinsese o febră. Îmi făcea impresia că acesta era singurul mod în care îmi puteam ajuta prietenul deocamdată, însă, cum lăsam aparatul din mână, mă şi năpădeau tot felul de gânduri negre. Dacă aş fi pus mâna pe unul din acei gangsteri, cred că l-aş fi strâns de gât fără nicio remuş-care.

Pe la douăsprezece, când mă sculai să închid geamurile, zării în stradă o umbră care mă spiona. Era individul cu nasul cât toate zilele. Şedea pe trotuar şi mă pândea, trăgând dintr-o ţigară imensă, îmi venea să sar la el, dar mă mulţumii să-i arăt doar pumnul. Năsosul mă văzu şi dispăru iute într-un boschet. Mai bine dădeam un telefon la Miliţie să vină să-l ia ca din oală…

Timp ele o oră strada căzu în amorţire. Orele se fărâmiţau încet, mai întâi în boabe mari, apoi în fire

De nisip mărunte, apoi în pulbere, pe care vântul o lua eu sine’, ducând-o departe-departe, în urma noastră. Veni şi momentul când somnul se abate… Îmi simţeam ochii grei şi reci ca de marmură şi femeia cibernetică părea şi ea ostenită. O bătui pe umeri şi-i spusei:

— Hai, fetiţo, la culcare că ne-ajunge pentru astăzi!

Totuşi îmi era scris să nu închid ochii în noaptea aceea. Nici nu terminasem bine vorbele mele, că un camion stopa în faţa casei. În secunda următoare uşa de la intrare zbură în ţăndări şi în hol năvăliră zece inşi, îmbrăcaţi în paznici de noapte, cu frânghii şi reteveie în mâini. În stradă se auzeau tropăituri, ca şi cum ar fi debarcat pe trotuar o trupă mult mai numeroasă. Căutai turbat revolverul, dar îmi adusei aminte că-l uitasem în dormitor. Femeia cibernetică dusese mâinile la piept şi asta mă dumiri complet. Pentru ea veniseră bestiile! Cum puteam s-o apăr împotriva atâtora? Strigai din tot pieptul:

— Grosomodo, la mine! Repede!

Grosomodo aproape că trecu prin uşa de la baie. Era plin de praf şi între nas şi ureche i se mai vedeau încă rămăşiţele unei plase de păianjen. Se înclină ceremonios în faţa mea. Surâsei…

— Dă fiecăruia din aceşti domni câte o lovitură de pumn în cap!

Nu-mi mai amintesc în ce roman am citit fraza asta: „Inspectorul se aruncă în mijlocul bandei de sceleraţi ca un taur înfuriat într-o vitrină cu porteianuri…” Ei bine, apariţia lui Grosomodo în faţa invadatorilor nu fu mai puţin spectaculoasă. Câteva secunde paznicii de noapte îşi încercară reteveiele pe căpăţâna lui plină de praf. El îi privea cu ochii săi mari, plini de îngăduinţă. De ţeasta lui metalică reteveiele se spărgeau ca sticla. Apoi făcu un gest şi doi bandiţi muşcară ţărâna. Alt gest şi alţi doi se întinseră la pământ cât erau de laţi. Pe scurt, din zece pumni, niciunul în plus, Grosomodo îşi trimisese toţi adversarii în lumea viselor.

Din stradă însă năvăliră alţi zece paznici de noapte. Omul mecanic îmi căută privirea şi eu încuviinţai cu un semn. Urmară iarăşi zece lovituri şi din nou zece tâlhari fură scoşi din luptă. Spre deosebire de cei dintâi, aceştia- îşi păstrară reteveiele întregi, deoarece nici nu li se lăsase timp să le întrebuinţeze.

O altă echipă intră acum în pas alergător pe uşa sfărâmată, îndesându-şi şepcile pe urechi. Pumnul lui Grosomodo nu neglija pe niciunul. Dar în locul celor căzuţi veniră alţii şi, în spatele acestora, altă grupă îşi aştepta rândul.

Nu eram un om în stare să privesc nepăsător un asemenea meci inegal. De aceea, după ce împinsei pe femeia cibernetică într-un colţ, găsii că e de datoria mea să sar în ajutorul lui Grosomodo. Acesta lucra însă atât de bine, încât în bătaia pumnului meu nu căzu decât un singur paznic de noapte şi acela speriat ca un iepure fugărit.

— Ţine pentru Eugen, bestie! Strigai eu, ttepe-zindu-i un pumn îngrozitor în gura căscată.

Îi auzii dinţii rupţi cum clănţăne izbindu-se între ei, în timp ce alunecau pe beregată, ca două zaruri pe care le arunci pe nişte trepte de ciment, Intr-0 pivniţă adâncă…

Iată însă că tocmai atunci îi veni în minte unuia din ei să folosească o armă de foc. Observai la timp încotro îndreptase

ţeava şi mă aruncai în faţa femeii cibernetice. Obrazul ucigaşului se crispă. Ştiam că în secunda următoare glonţul va porni, ceea ce se şi întâmplă…

Dar, ca un fulger, Grosomodo sărise în faţa mea!

Când norul de fum se risipi, toată lumea era în picioare. Numai credinciosul meu om mecanic dusese o mână la piept şi părea că şovăie. Până să mă dezmeticesc, se prăbuşise…

Furia mea nu mai cunoscu limite:

— Ticăloşilor! Strigai vibrând de indignare. Un singur pas dacă mai faceţi o să fie vai de pielea voastră!

La această ameninţare, bandiţii se opriră zguduiţi. Auzii clar cum li se bat inimile în piept, atât celor ce pătrunseră în atelier, cât şi celorlalţi din hol şi chiar celor de pe stradă. Rândurile lor părură că se clatină, câţiva dintr-înşii făcură chiar stânga-mprejur şi dădură bir cu fugiţii.

În depărtare începu să urle o sirenă. Cât ai clipi din ochi atelierul rămase gol. Mă repezii în stradă. Paznicii de noapte se încărcau în grabă într-un camion, care porni imediat în goană nebună. Doi, rămaşi de căruţă, preferară să-şi tragă singuri câte unul sau câte două gloanţe în cap, după ce înghiţiseră în prealabil câte o fiolă de stricnina, decât să cadă de vii în mâinile justiţiei. Totuşi, cei din camion se întoarseră, observându-le lipsa, dar trebuiră să se mulţumească numai cu corpurile lor neînsufleţite.

Intrai în casă pentru a vedqa ce se întâmplase cu Grosomodo. Zăcea întins pe podea şi femeia cibernetică, părăsindu-şi locul unde o aşezasem, îi potrivea sub cap o pernă. O trimisei imediat de acolo şi mă apucai să cercetez dacă rana e gravă. Din fericire proiectilul nu distrusese decât homeostatul, din care cauză omul de fier îşi pierduse echilibrul. Era deci o avarie uşoară. Mai aveam câteva de rezervă şi i-l puteam schimba pe loc.

Mă apucai întâi să fac ordine în încăpere, întru-cât întreg atelierul părea devastat. În hol găsii un exemplar din „Şoricelul roz” deschis la mijloc şi cii povestea Cristinei „Păpuşa fermecată” încadrată într-un chenar tras cu creionul roşu. Puteam să jur că, înainte de atac, nu se afla acolo… Fiindcă nu aveam timp de enigme, continuai să mătur… O umbră mă făcu să ridic privirea… Năsosul!! Băgase capul în hol şi privea cu atenţie în dreapta şi-n stânga.

— Ha! Urlai eu. Iată-te în sfârşit, canalie! Ai venit să iei restul,

nu-i aşa?

Mă apucai să-l croiesc cu coada măturii pe unde-l nimeream.

— Pentru Eugen! Pentru Grosomodo! Pentru preşedinte! Pentru mine!

Şi, cu toată expresia dezaprobatoare ce îi apăru pe figură, nu mă lăsai intimidat, dimpotrivă îmi îndoii loviturile, până când individul o rupse la fugă, mis-tuindu-se în aburul răcoros al bulevardului…

Undeva cântară cocoşii. Cât să fi fost ceasul? Dimineaţa avansa implacabil ca o banchiză, iar sus de tot, crestele caselor, ca nişte coifuri de argint, zbâr-nâiau uşor la limita dintre frig şi căldură.

Întrai în casă şi, ca să distrug orice amintire ă nopţii trecute, pusei pe foc toate reteveiele lăsate amanet de bandiţi în fuga lor precipitată…

— Ha, ha, ha! Râse redactorul frecându-şi palmele. Vrei să sugerezi că bandiţii puseseră ochii pe femeia cibernetică, de care aflaseră citind „Şoricelul roz”..? Ha, ha! Ce idee trăsnită! Scuză-mă, însă aşa e!

— Nu vreau să sugerez nimic. Chiar îmi pare bine că se înţelege aşa, întrucât aceasta a fost realitatea însăşi.

— Să nu exagerăm..! Norocul dumitale e că genul permite! În altă ordine de idei, numărul asaltatorilor mi se pare prea mare. Şi-i mai pui să umble şi în uniformă prin inima Bucureştiului…!?

— Nu te contrazic. Totdeauna în astfel de situaţii imaginaţia exagerează pericolul. Se poate să fi văzut eu mai mulţi, de ce aş face excepţie la acest capitol din psihologie? Eu mă aşteptam să te miri mai curând de gesturile umane ale celor două personaje cibernetice, deoarece şi mie mi-au cam dat de gândit.

— Aceasta era cea de-a doua obiecţie pe care vroiam să o fac.

Capitolul XIIÎ
ÎNTRE DOUĂ FEMEI.

Niciodată n-am făcut caz de imaginaţia mea. Ca să fiu sincer, mărturisesc că prefer să urmăresc o experienţă de laborator decât să-mi pierd timpul citind aventuri neverosimile, care n-au avut loc decât în căpăţâna cine ştie cui. Menţionez aceste

lucruri, ca să nu se creadă că pentru a obţine efecte literare ieftine, de care sunt cu totul străin, relatez lucruri ce n-au avut loc de fapt. Povestea mea nu e decât rezumatul unor însemnări fără pretenţie ale unui om de ştiinţă şi n-am să fiu câtuşi de puţin mirat sau neliniştit dacă nici istoria, nici critica nu se vor ocupa de dânsa.

Am făcut această digresiune ca să pot analiza mai bine atitudinea păpuşilor mele din seara atacului. Ce__explicaţie ştiinţifică puteam da faptului că femeia cibernetică părăsise locul ei, pentru a pune o pernă sub capul lui Grosomodo, fără ca eu să-i dau vreun ordin? Era posibil ca acest gest, extrem de feminin, să se nască într-un angrenaj de fire şi lămpi fără voinţă şi simţire. De ce sărise omul de metal în faţa mea ca să mă apere cu propriul său trup, acţio-nând nu numai ca un om oarecare, dar chiar ca o persoană dotată cu spirit de sacrificiu? Fusesem depăşit de propria mea invenţie? Era creierul electronic construit de mine atât de complex, încât realiza şi lucruri pe care nu i le programasem? Dacă aceasta

Era realitatea, atunci ce fire şi ce lămpi trebuiau conjugate pentru a obţine eroismul, gingăşia, afecţiunea, mila?

Hotărât lucru, eu, omul cel mai practic din lume, omul ştiinţelor exacte şi al logicii implacabile începeam să divaghez în mod îngrijorător! Mă căznii să-mi înfăţişez problema sub un alt aspect. Credeam cumva în miracole..? Doamne fereşte! Într-un secol al logicii, cum e al nostru, astfel de credinţe nu sunt altceva decât o infirmitate! Puteau avea maşinile mele simţăminte omeneşti? Iată o întrebare prostească! Bineînţeles că nu! Şi nici mişcări din proprie iniţiativă nu puteau face! Atunci…? Cum se explica eroismul lui Grosomodo şi duioşia femeii cibernetice?

O singură concluzie se impunea în mod necesar. Cineva care cunoştea situaţia din acel moment şi unda prin care erau comandate păpuşile mecanice intervenise, ordonând gesturile pe care nu mi le puteam explica. Ori acest cineva nu putea fi altul decât preşedintele…

Tot filozofând astfel, reuşii până la ora zece să redau locuinţei mele aspectul pe care-l avusese mai înainte. Grosomodo, pus din nou la punct şi cu o înfăţişare strălucitoare, era tocmai pe cale de a mă asista luându-mi cafeaua cu lapte, când pe uşă

năvăli Cristina! Fără nicio vorbă, mi se aruncă în braţe, dovedind că nu-mi poartă niciun resentiment de pe urma certei noastre.

— Mi-ai boţit guleraşul, îşi reveni dânsa după câteva secunde. Află mai întâi că te-am iertat! Poţi să-mi săruţi mâna! Să ştii că puţin mi-a păsat de ce mi-a spus Modest! L-am lăsat să vorbească şi eu mă gândeam la altceva. Norocul tău că a trecut pe la mine… Ghici cine? Chiar preşedintele! Dar să nu-i spui că ţi-am spus, fiindcă mi-a spus să nu-ţi spun. Ha…! Ce nostim! În sfârşit, ce-am discutat, treaba noastră. Zicea că sunt colaboratoarea lui şi chestii de-astea! Simpatic bătrânel! Cred că în tinereţe a făcut curte la multe fete. În sfârşit, important e ca tu să lucrezi în tinereţe liniştit. Ah! Ce dor mi-a fost de tine!

Se întrerupse o clipă pentru a-l trimite pe Grosomodo în baie, apoi continuă:

— Spune-mi! Te-ai gândit la mine în acest timp? Dar sincer…

Îmi dresei vocea şi mă pregăteam să o asigur de acest lucru, când zări exemplarul din „Şoricelul roz” rămas pe un fotoliu.

— În sfârşit, ciripi ea, te-ai hotărât să mai ieşi o clipă din socotelile tale complicate… A, dar văd că e ultimul număr! Şi iată şi povestea mea însemnată cu creion roşu. Spune drept, cum ţi-a plăcut continuarea…

— Tocmai mă pregăteam s-o citesc când ai intrat tu.

— Citeşte-o! Nu vreau să-ţi modifici programul pentru mine.

Parcursei repede istorioară, făcând o mină în-cântată. Doamne, ce galimaţie mai era acolo! …

…Domniţa îl admira pe meşterul cel bătrân, dar în acelaşi timp îl iubea şi pe ucenic. La rândul lor cei doi bărbaţi fuseseră cuceriţi de frumuseţea fetei de împărat, dar priveau cu duioşie şi la păpuşa fermecată, deoarece era opera lor. Rănită în amorul ei propriu, domniţa prinse necaz pe păpuşă, deşi nu se

Putea despărţi de ea, fiind cea mai frumoasă păpuşă din lume. Din această cauză, cei doi meşteri se ho-tărâră să răpească păpuşa, pentru a o salva de furia domniţei. ^ Dar între dânşii se iscă o gravă neînţelegere, fiecare crezând că celălalt este preferat de faţă de împărat. De asemenea, şoi: ăiau să fugă cu păpuşa, de milă să nu o mâhnească prea mult pe domniţă. Pe de altă parte, păpuşa se ataşase de stăpâna ei, dar se temea de dânsa, ţinea la meşter, dar îl condamna că se poartă aspru cu ucenicul şi îi era drag acesta din urmă, însă îl dezaproba

văzându-l^pornit împotriva bătrânului meşter, al cărui singur sprijin era şi de la care mai avea multe de învăţat…

Căzui pe un scaun vlăguit. Câtă harababură în creierul neelectronic al scumpei mele logodnice! Ce situaţii bizare şi de loc logice! Dacă micii abonaţi ai „Şoricelului roz” înţelegeau ceva din toată hărmălaia asta, îmi scoteam pălăria în faţa lor! Personaje care se iubesc şi se necăjesc în acelaşi timp şi păpuşi îndrăgostite de oameni, sau invers, cine a mai văzut? Când eram mic, ştiu că mie îmi plăceau faptele de vitejie, călătorii, explorări, nu astfel de sentimentalism absurd, pe care de altfel copiii nici nu-l înţeleg. Eram foarte ispitit să cred că povestirea apăruse numai graţie acelei prietene a Cristinei, aflată în redacţie şi regretam că se mai petrec astfel de cazuri de favoritism. Repet, nu mă pricep de loc la literatură, dar cred că elementul hotărâtor în publicarea unei lucrări trebuie să fie numai valoarea ei, iar nu prieteniile din copilărie.

— Văd că ţi-a plăcut, gânguri autoarea, care mă urmărise cu coada ochiului în timp ce citeam. Nu e nevoie să-mi spui niciun cuvânt. Te cunosc acum atât

Ss de bine, că îmi pot da seama cu uşurinţă ce se petrece în sufletul tău.

N-avea rost să o contrazic, ba fusei chiar mulţumit că, graţie obiceiului ei de- a vorbi într-una, eram scutit de a spune o minciună.

— Dar unde e femeia cibernetică? Se miră ea. - Nrind de la una la alta. Vă ştiam nedespărţiţi…

— Am trimis-o în dormitor că aici încurca locul. Pufni în râs şi îmi ceru VIPLEXUL.

— Vreau să stau puţin de vorbă cu ea.

Femeia cibernetică veni imediat, păşind cu graţie pe covoare. Dacă ar fi fost îmbrăcată mai ca lumea, ai fi putut jura că e o fiinţă vie. Îmi stăpânii cu greuJ impulsul de a-i oferi un scaun. Hotărât lucru, începeam să dau prea mare importanţă acestor păpuşi. Trebuia să-mi intre bine în cap că ele nu sunt nimic altceva decât ceea ce le comand eu.

— Ar fi cazul să o îmbraci ca pe o femeie, sugeră Cristina. Am eu nişte fuste vechi pe acasă.

Cum de nu-mi venise mie în. Minte acest lucru?! Tot femeile au mai mult spirit de observaţie! Dar nu în fuste vechi trebuia

îmbrăcată prima femeie cibernetică…

— Du-mi şi mie fulgarinul la cuier, te rog!

Iar începeau chestiile astea! Creatura mea se execută prompt, ca o adevărată fată în casă. Probabil nu era o frază interzisă.

— Dă-mi şi scrumieră de colo!

Scrumiera fu adusă fără murmur. Eram curios să văd ce se va întâmpla când Cristina va rosti una din poruncile înregistrate de mine pe banda specială. Nu trebui să treacă prea mult feimp pentru ca această curiozitate să-mi fie satisfăcută:

— Ah! Era să uitl Şterge-mi puţin pantofii de praf!

Nu ştia biata Cristina ce o aşteaptă!

La aceste vorbe, femeia cibernetică ridică sprân-cenele şi o măsură cu nişte priviri mirate din cap până în picioare. Îşi ţuguie apoi buzele părând că se gândeşte şi în cele din urmă se aşeză cu graţie într-un fotoliu liber, puse picior peste picior, îşi alese cu grijă o ţigară şi, înainte de a o aprinde, se făcu a-şi aduce aminte şi întrebă cu o uşoară ironie în voce:

— Ai spus ceva, draga mea?

Toată această comportare fusese regizată de mine până în cele mai mici amănunte, deoarece mă aşteptam că logodnica mea să repete vechile porunci şi voiam să-i dau o lecţie. Efectul fu cel scontat. Mă străduiam din răsputeri să nu pufnesc în râs văzând mutra încremenită a Cristinei. Apucase să-şi arunce pantofii din picioare şi acum arăta ca un naufragiat pe o plută înainte de a fi azvârlit într-o cascadă, li culesei de jos şi luai o cârpă, deşi nu erau prăfuiţi. Când i-i pusei din nou în picioare sări în sus din fotoliu şi se îndreptă spre ieşire.

— V-aţi înţeles amândoi! Fură primele cuvinte pe care reuşi să le articuleze, înăbuşindu-se.

Mă repezii să o opresc, să-i explic…

MONŞTRII VORBESC ESPERANTO!

— Scuzaţi-mă că intru fără să bat, ne întrerupse preşedintele. Situaţia e însă extrem de gravă şi pentru tandreţe mai aveţi timp şi altădată. Dar ce s-a întâmplat aici?

Îi explicai în câteva cuvinte, neuitând să-i amintesc şi episodul

ultim: corecţia aplicată de mine individului cu nasul proeminent.

— Mda… Mormăi preşedintele. Ai făcut-o de oaie! Cel de care vorbeşti are gradul de maior şi era special însărcinat cu paza dumitale. Ţi-am spus eu că imaginaţia îţi lucrează anapoda…

Într-adevăr mă pusesem într-o situaţie caraghioasă, dar se trecu repede peste asta. Cu noaptea în cap preşedintele se dusese la amicul său, esperan-tistul, un fost actor, actualmente pensionat, şi-l pusese să descifreze textul transmis de Eugen. Actorul crezuse că e o piesă de teatru şi, nefiind contrazis, tradusese cum ştia el.

— Fiţi atenţi, adăugă preşedintele. Poate să ră-mână şi Cristina, cu condiţia să păstrăm secretul şi să nu mai scriem la „Şoricelul roz”, ca să nu ne pomenim iarăşi cu bandiţii pe cap.

— Credeţi că din cauza asta?

— Ba bine că nu!

— Aţi citit şi dumneavoastră povestea? Întrebă timid Cristina. E bună?

— Bunicică… Dar acum ne interesează altceva…

Scoase o foaie de hârtie din buzunar şi începu să citească grav:

SCENA X

(O voce rece, o voce grosolană, o voce subţire, altă voce, o voce slugarnică, un cor de voci…)

Vocea grosolană: „Cărămball vine Patronul…! Ascundeţi sticlele! Nu uita tirbuşonul pe masă, întreit câine sângeros din San Franciscol” (rumoare, tropăituri, clinchet de sticle, ţăcănitul unui tirbuşon care se închide)

Vocea subţire: „Şefule, Parkinson mă înjură.. /’

Altă voce: „Dacă el mă porecleşte…” (zgomot asemănător celui pe care-l face un pisoi când izbeşte într-o căpăţână tare)

Vocea grosolană (gâfâind): „Tăceţi dracului din gură.. (scârţâit de uşă, linişte de mormânt…)

Vocea rece: „Domnilor, vă rog să luaţi mâinile de la spate când vă vorbesc, clacă nu vreţi să vă treziţi în împărăţia cerurilor” (foşnet indicând mişcarea unor mâini ce se iau de la spate)

Vocea rece: „Din cauza idioţilor Parkinson, Pott şi Basedow negrul a evadat şi experienţa mea era să rămână baltă. Mantovani, să le dai câte patruzeci de bice! Din fericire îl avem pe celălalt prizonier. Numai să nu-l lăsaţi şi pe acesta să vă scape printre degete…

Vocea grosolană: „Nu să există, şefule.. Vocea slugarnică: „Îl vom păzi cu preţul vieţii, stăpâml"

Vocea rece: „Preţul l-am stabilit odată. Cu banii pe care-i câştigaţi de la mine vă puteţi pierde urmă prin Patagonia sau Australia.

Numai aşa veţi putea scăpa de spânzurătoare."

(murmur aprobator)

Vocea sluganică: „Să trăiţii”

Vocea grosolană: „Ce ne porunceşti? Ct

Vocea rece: „Întăriţi paza. Renunţaţi câteva zile la ratafia…” (murmure de protest şi dezamăgire) Vocea rece: „Mă adresez în special lui Parkinson,

Pott şi Basedow…" (suspine din ce în ce mai accen-, tuate)

Vocea slugarnică: „Aşa vom face!”

Vocea rece: „Linişte, turmă de viţei! Săptămâna viitoare îmbarcarea! (hotărât) Peste douăzeci de zile voi extrage creierul prizonierului şi-l voi monta la robot. E cea de-a treizecea încercare şi cred că de data aceasta voi reuşi! Congresul Cibernetic trebuie să-mi dea premiul I.

Vocea slugarnică: „îl meriţi, stăpâne, că eşti mai deştept decât Al. Capone.

Vocea grosolană: (confidenţial) „Iese şi ceva biş-tari?”

Vocea rece: „O jumătate de milion! (către ceilalţi) Acum ieşiţi!

Adică nu, am să ies eu!"

Vocea slugarnică: „O jumătate de milion! Frumoasă lovitură!” (scârţâit de uşi, rumoare)

Vocea subţire: „Şefule, Parkinson iar mă înjură…” (râsete de oameni care obişnuiesc că bea ratafia până cad în nesimţire…)

Ascultasem îngrozit! O asemenea monstruozitate nu putea fi concepută decât de un creier nebun, de un criminal pentru care viaţa omului nu valorează nici cât negru sub unghie. Abia acum îmi dădeam cu adevărat seama în ce pericol se află prietenul şi colaboratorul meu Eugen. Trebuia acţionat imediat, timpul era prea scurt ca să îl pierdem făcând planuri de bătaie.

— Le dau ciracului şi de păpuşi cibernetice şi de Congres, urlai eu sărind în picioare. Plec! Un avion, repede! Pistolul..!

Ceilalţi mă priveau fără să scoată un. Cuvânt. Înţelegeau desigur sentimentele mele, dar citii în ochii lor că agitaţia mea nu putea rezolva nimic. Mă azvârlii din nou şi-mi prinsei fruntea în palme

Simţii mâna preşedintelui pe umăr…

— Să mergem, spuse el încet. Ne ridicarăm.

— Ar trebui totuşi să rămână cineva aici, murmură bătrânul. Cred că prietena noastră e cea mai indicată.

— Rămân, acceptă fata. Dar lăsaţi-mi un pistol şi arătaţi-mi cum funcţionează.

Mă împotrivii.

— Nu se poate! Vrei să te răneşti? Ştii ce…? Ca să nu-ţi fie frică singură, dă-i un telefon lui Modest. Spune-i că-l rog eu să vină şi n-are să te refuze.

— Bună idee, spuse logodnica mea. Atunci, grăbiţi-vă!

— Un moment, vă rog, mă făcu atent redactorul. Vreţi să spuneţi că toate astea s-au petrecut în realitate?

— Bineînţeles!

— Mă cam îndoiesc… Şi aţi fost într-adevăr premiat pentru femeia cibernetică de care povestiţi?

— Asta ce-i drept nu..!

— Aha! Înţeleg! În orice caz aveţi multă imaginaţie, după părerea mea.

— Mulţumesc. Dar fii atent să vezi ce s-a mai întâmplat…!

În aceeaşi zi la şapte, seara doi oameni istoviţi năvăliră în atelier: preşedintele şi eu. Cafelele şi sandvişurile aduse de Cristina dispărură ca nişte bărci de salvare într-un Maelstrom. Abia după asta, ne apucarăm să dăm raportul:

— În trei zile, spusei, trebuie să termin femeia cibernetică. Muncitorii şi tehnicienii de la Combinat s-au angajat să lucreze zi şi noapte. Apoi plec în căutarea insulei blestemate.

— Iar la Congres, declară preşedintele, voi merge eu şi Cristina… Ca să prezentăm şi modelul.

— Vai ce bine îmi pare!

— E nevoie totuşi, obiectai eu, şi de cineva în stare să dea o lovitură de pumn. Va trebui să te sacrifici, Modest, şi să mergi şi

tu cu Cristina şi cu preşedintele. Ai fost colaboratorul meu principal şi am toată încrederea în tine.

— Bine, bine…

— S-a hotărât să-l prezentăm şi pe Grosomodo.

— Cu atât mai bine! Să ne îngrijim deci de paşapoarte şi cine vrea poate lăsa şi unele dispoziţiuni testamentare.

— Pe naiba! Doar nu ne ducem în junglă!

— Mai rău! Până atunci secretul cel mai absolut. Eşti atentă, Cristina?

— De ce tocmai eu?

— Toată lumea! Şi… la treabă!

— Să vedem întâi ce ne spune şi Eugen. Potriveşte apartul de recepţie… Şi mai e nevoie să vă spun că el nu trebuie să ştie nimic..?

— Asta vine de la sine! De altfel o să vorbească preşedintele.

NOUTĂŢI EXTRAORDINARE!

Tac… tac… poc-poc… tac… poc… toc!

— Servus, zise Eugen bine dispus. Am noutăţi extraordinare!

Ne îngrămădiserăm în jurul aparatului. Ceea ce auzirăm schimba complet planul de luptă făcut de noi abia cu câteva minute înainte.

Eugen se afla acum într-o cabină a iahtului „Ră~ ţoiul albastru”. Se îndreptau spre continent unde Patronul trebuia să ia parte la o experienţă ce urma să aibă loc peste douăzeci de zile.

— Mi-a cerut să-i dau concursul şi după aceea zicea că nu mai vrea nimic de la mine. Vrând-nevrând am acceptat. Cu timbrele din păcate nu se ocupă.

Era lăsat liber, dar într-o zi îi venise în minte să arunce o privire în cală, izbutind din nou să înşele vigilenţa paznicilor. Spre marea lui uimire, cala era plină cu tot felul de roboţi, toţi cu ţeasta de sticlă, incasabila fireşte, prin care se putea însă observa în voie mersul mecanismelor dinăuntru. Scosese VI-PLEXUL ca să ne comunice descoperirea, când un tangaj al vasului îl azvârlise peste roboţi şi-i schimbase unda la aparat. Se nimerise un post care tocmai transmitea muzică electronică şi

era dat la maximum. Spre uimirea lui vreo şase din oamenii mecanici, aflaţi mai în apropierea sa, se aleseseră cu capetele sparte, fără să fi fost loviţi de nimic. Îşi dăduse

Seama că aceasta se datora efectului de rezonanţă, căpăţânile de sticlă răspunzând probabil la vreuna din notele stridente ale simfoniei electronice.

— E celebrul truc al baritonului care cântă într-o sticlă de lampă şi o face ţăndări. Bineînţeles că vibraţiile nu au putut sparge chiar sticla incasabilă, ci doar pe cea a lămpilor de radio. Pe urmă, din cauza temperaturii degajate, a crăpat şi învelişul cel gros dinafară. Până să mă mir eu, temnicerii mei, atraşi de zgomot, năvăliră în cală şi mă luară pe sus du-cându-mă în faţa Patronului. Acolo mă scotociră şi dădură peste magnetograf. Ochi de vultur să înnebunească, nu alta, când dădu cu ochii de aparat. Se linişti văzând că din limba esperanto nu înţeleg o iotă. După asta nu-mi mai dădu nicio atenţie. Îl chemă pe Mantovani şi-i trase patru perechi de palme, care ar fi căpiat şi un brontozaur. Apoi plecă iuând cu sine magnetograful. Mantovani îşi frecă bărbia gânditor, apoi fluieră un „boy” şi-l trimise după Bull Dog. Odată intrat în cabină, acesta fu luat într-o serie de pumni şi picioare şi bătut măr.. După plecarea lui Mantovani, Bull Dog fluieră acelaşi „boy” şi convocă paznicii pe care-i bătu până J; i sânge cu un scaun. Eram foarte curios să văd pazni cii după cine vor mai trimite, în loc de aceasta ci îşi suflecară mânecile şi se năpustiră asupra mea… Noroc că după patru ore Patronul se sesiză de m letele mele şi puse să-l arunce pe unul din ei m mare! Pe Basedow! Pedeapsa mi se păru excesiv. I, dar Bull Dog mă asigură că poate foarte uşor sa atingă uscatul, dacă e în stare să înoate patru - cinci sute de mile.

£) upă ce ne dădu veşti despre sănătatea sa, cai*e mergea spre bine graţie hranei excelente şi a tratamentului primit, prietenul nostru se grăbi să ne întrebe dacă reuşisem să descifrăm textul trimis de dânsul.

— Nimic de seamă. Simple chestiuni administrative, rosti preşedintele. Despre un garaj care trebuie măturat şi aşa mai departe. Înjurături, fireşte, câte vrei…

Eugen primi toate aceste explicaţii drept bune. N-avea absolut nicio bănuială. Noi însă, după ce ramaserăm singuri, ne

privirăm perplecşi. Înainte, de bine de rău, aveam un punct de reper: insula, însă acum cum poţi să descoperi un iaht mic cât o coajă de nucă, ce aleargă cu patruzeci de noduri pe oră, pe suprafaţa nesfârşită a oceanului..?

Numai Harry, tânărul savant negru, dacă scăpase cu viaţă, ne mai putea conduce în vizuina Patronului. Şi odată ajunşi acolo ştiam noi să-l constrângem să pună în libertate pe iubitul nostru prieten…

— Îţi mărturisesc că povestirea dumitale a început să mă pasioneze.

— Haida de? Spui aşa şi în fond cine ştie ce cloceşti!

— Nu, nu! Sunt absolut sincer, te rog să mă crezi!

Femeia cibernetică eră în sfârşit gata! O priveam, îi urmăream fiecare mişcare, însă bucuria nu izbutea să-şi facă drum în sufletul meu. Prea multe nenorociri erau legate de această operă! După terminarea ultimelor probe, ne îndreptarăm în grabă spre aeroport. În câteva minute reactorul se dezlipi de sol şi în curând zburam pe deasupra norilor.

LA 10 000 METRI ÎNĂLŢIME

De la zece mii de metri înălţime, pământul pare închis într-o capsulă de sticlă albăstruie, puţin bombată ca o lentilă de ochelari şi foarte străvezie, li atrasei atenţia şi preşedintelui, care-mi dădu dreptate.

— Şi cum îţi explici asta?

— Un efect optic. Dar văd că astăzi eşti pus pe întrebări. Adineauri vroiai să-ţi lămuresc unele gesturi ale oamenilor dumitale mecanici…

— Din moment ce susţii Că nici dumneata nu le-ai transmis nimic prin VIPLEX…

— Nu le-am transmis…! Cel care le-a dat ordine ai fost chiar dumneata fără să-ţi dai seama!

— Pe naiba! Te asigur că eram în toate minţile.

— Nici eu nu zic altfel! Dar în timpul bătăliei, surescitat de

indignare şi emoţie ai strigat sau ai şoptit probabil... o pernă..! Sau ceva asemănător. Femeia cibernetică, construită ca un bun aparat logic, a analizat faptele şi a tras concluzia. Astfel, prin deducţie, ea nu a făcut decât să execute intenţia dumitale, pornind de la o singură vorbă.

Avionul nostru, un imens ţânţar cu aripile ca briciul, zbârnâia neauzit de noi în mijlocul liniştei albastre, fluturând pe deasupra norilor o imensă batistă de umbră. I Peste obrazul sidefiu al carlingei, atmosfera se ştergea cu o viteză supersonică. Ne aflăm cu toţii acolo: şi Cristina şi Modest şi preşedintele... Iar păpuşile, ambalate în lăzi, fuseseră depuse la camera de bagaje.

Logodnica mea ocupase un loc pe banca din faţă, lângă preşedinte, dar discuta cu Modest. Privind pieziş, fără să întorc capul, îi zăream profilul fin şi auzeam tot ce vorbeşte.

— Ah, ce rău îmi pare că nu mă laşi să scriu despre toate acestea în „Şoricelul roz”..!

— Sunt întâmplări obişnuite, se apăra inginerul Modest, nu face să le dai prea multă importanţă!

— Te înşeli! Sunt extraordinare! De exemplu, atunci când ai salvat patru oameni de la înec, deşi nu ştiai să înoţi...

O clătinătură a avionului mă împiedică să aud despre ce era vorba mai departe, li văzui însă pe preşedinte, care îşi curăţase o portocală, că o aruncă în coş fără să guste din ea.

— Şi nici despre monştrii din insula blestemată nu crezi că s-ar putea...?

— Doar n-o să-mpuiezi capul copiilor cu astfel de cazuri patologice.

O nouă clătinătură începu să-mi dea de bănuit. Preşedintele care fixă de mult un punct pe cer se întoarse şi-mi atrase atenţi^:

— Un avion se ţine după noi de zece minute! Curând auzirăm distinct răpăitul unei mitraliere.

După câteva secunde, unul din piloţi scoase capul din cabina de comandă şi ne strigă:

— Puneţi paraşutele! Rezervorul de combustibil a fost lovit în plin!!

— Femeia cibernetică

Redactorul era numai ochi şi urechi. Îi aruncai o privire şi-mi

văzui de treabă:

...După trei ore ajunserăm deasupra continentului american...

— Stai! Ce e asta? N-aţi terminat cu întâmplarea din avion!

— A, da! Exact! Se vede că am sărit o pagină a însemnărilor mele. Ei bine, în scurt, datorăm viaţa numai prezenţei de spirit a preşedintelui. El avea o oglindă în mână şi fără să piardă o secundă, a pus-o în ochii aviatorului inamic. Orbit de lumină, duşmanul nostru a intrat în vrie şi nu l-am mai văzut! Iar după asta, rezervorul de benzină a fost reparat citai zice peşte.

— E imposibil ce spui dumneata!:

— Ce, nu crezi că am izbutit să reparăm rezervorul?

— Nu asta! Dar, dă-o-ncolo... cu o oglindă să dobori un avion!

— Vrei atunci să spun că ne-a doborât el pe noi? ... Ciuruit de gloanţe avionul făcu un salt uriaş şi se prăbuşi în flăcări cu întreaga expediţie! Să le fie ţărâna uşoară neînfricaţilor pionieri, ai ştiinţei..! Aşa e bine..?

— De ce să sărim de la o extremă la alta? Adevărul trebuie să fie undeva la mijloc!

— Buun! Fii atent atunci!

...După câteva încercări zadarnice de a distruge blindajul aparatului nostru, avionul duşman renunţă la luptă şi făcu cale întoarsă pierzându-se în înaltul cerului...

Capitolul XVII FILADELPHIA ÎN FIERBERE

În apele de culoarea cimentului, nenumăraţi zgî-rie-nori holbau zeci de mii de ochi de sticlă. Statuia Libertăţii se întorsese cu spatele la oraş, sau poate aşa fusese construită. Flacăra ei rece se irosea în lar-guri. Vameşii care ne inspectară, descoperind în cufăr corpul femeii cibernetice, căscară nişte ochi cât cepele. Cercetându-se hârtiile se lămuriră. În aceeaşi zi plecarăm la Filadelphia, unde ajunserăm spre seară.

Oraşul părea asediat. Anumite străzi erau blocate de poliţişti şi armată, înarmaţi cu pistoale şi bâte. Auzirăm uruind tancuri. Nu ştiam ce să credem. Pâl-curi de oameni sărăcăcios îmbrăcaţi se strecurau pe lângă ziduri, pe tăcute. Aerul era drogat de fumuri industriale şi, în curând, simţirăm şi noi acea astenie pe care ţi-o dau vibraţiile neîncetate ale caldarâmu-lui în marile oraşe. Limuzine negre despicau neîncetat atmosfera de pe

fundul străzilor, fără să o tulbure, şi apoi auzirăm un zgomot depărtat ce creşte ca un talaz. Într-o piaţă imensă era adunată o mare mulţime de oameni, negri şi albi, în faţa unei clădiri impozante pe firmă căreia se putea citi: Westin-ghouse brother's Compagny", Cineva ne lămuri că e vorba de o grevă care ţinea de patru zile. Camionul nostru înainta cu greu prin mulţime. Mitingul se terminase, dar muncitorii nu părăseau piaţa. Tre-

Curăm pe lângă maşina unor reporteri pe care era montat un megafon.

Ne continuarăm. Drumul de melc spre hotelul unde fusesem repartizaţi.

Nu încetam să mă felicit pentru ideea avută. Instalaţi în salonaşul pus la dispoziţia noastră de către direcţia hotelului, ascultam cu răsuflarea tăiată cele relatate de Harry.

Din nenorocire, despre Eugen nu putea spune nici el mai mult decât ştiam noi. Aflarăm însă că imediat ce pusese piciorul pe uscat, cules fiind de o pirogă din valuri, luase legătura cu organizaţiile sindicale din Filadelphia şi le dezvăluise misterul dispariţiei cetăţenilor negri. Indignarea muncitorilor fu atât de mare, încât grăbi cu câteva zile grevă, deja pregătită pentru unele revendicări economice.

Aşa se făcea că găsisem întreg oraşul Filadelphia în fierbere. La trustul lui Westinghouse lucrătorii suspendaseră lucrul, aplicând sistemul grevei poloneze, cu ocuparea fabricii. Numeroase alte fabrici şi întreprinderi declaraseră grevă de solidaritate cu dân-şii până la satisfacerea revendicărilor şi instalarea unei anchete. Dar autorităţile, care apărau cu totul alte principii decât drepturile marilor mase populare, mobilizează însemnate forţe poliţieneşti şi militare pentru a înăbuşi greva. Până acum muncitorii rămăseseră neclintiţi şi păstrau calmul cu toate provocările la care se dedau membrii Ku-Klux-Klanului.

Existau deci posibilităţi ca experienţa criminală să nu poată fi înfăptuită. Toate clădirile trustului

Erau păzite de pichetele greviştilor iar „Blue Duck” nu putea acosta necontrolat, întrucât docherii, hamalii şi marinarii din

porturi şedeau cu braţele încrucişate.

Harry ne sfătui să luăm legătura cu fraţii lui Westinghouse şi să căutăm a-i convinge, oferindu-le o răscumpărare, ei fiind foarte sensibili la astfel de argumente. Iar dacă nu vor ceda, nu ne mai rămî-nea decât să punem şi noi mâna pe vreunul dintr-înşii şi să-i obligăm în felul acesta la un schimb cu Eugen. Putea să ne asigure că în decursul zilelor următoare presiunea greviştilor va creşte, ceea ce va sprijini, în mare măsură, acţiunile noastre.

— Iar eu sunt gata să vă ajut cu tot ce-mi va sta în putinţă. Dispuneţi de mine cum vreţi.

Îi strânserăm mâna în tăcere. Nu era acum momentul să ne arătăm întreaga noastră recunoştinţă pentru tot ce făcuse în ajutorul prietenului nostru. Doar Cristina, mai sentimentală, nu se putu stăpâni să nu traducă gândurile tuturor celorlalţi:

— Ascultă, Harry, spuse ea, după ce-l salvăm pe Eugen, nu vrei să vii cu noi?

Ochii tânărului savant negru căpătă o strălucire fugară.

— Aş dori mult să văd ţara voastră, spuse el. Dar deocamdată cred că datoria mea e să rămân aici, alături de ceilalţi semeni ai mei.

— Aş putea totuşi… Insistă Cristina, să scriu ceva despre aventurile tale în „Şoricelul roz”?

Izbucnirăm fără să vrem în râs, cu toată situaţia gravă în care ne aflam.

Capitolul XVIII MĂŞTILE AU CĂZUT!

Unda S. 2 ne aduse la cunoştinţă că Eugen era acum complet edificat asupra soartei ce îi era rezervată de către răpitorii săi.

— Măştile au căzut! Spunea mesajul său. Vor să acţioneze un robot cu ajutorul unui creier omenesc şi drept victimă m-au ales pe mine!

Ce experienţă stupidă şi inumană! Cui îi poate folosi aşa ceva? Se mai şi tem că, fiind un temperament nervos, influxul meu prea puternic să nu le deregleze unele aparate. „Blue Duck” a aruncat ancora în larg şi stă pe loc de două zile. Westinghouse se plimbă furios pe covertă cu mâinile la spate. Nu ştiu câte zile sau câte ore mai am de trăit. Vă îm-brăţişez,

dragi prieteni, şi nu mă uitaţi! Dăruiesc toate lucrările mele patriei. Adio!

Răspunsei imediat:

— Nu dispera! Ne aflăm la Filadelphia! Vom face totul spre a te salva! Oraşul e blocat din cauza unei greve uriaşe. Experienţa criminală de care vorbeşti nu poate avea loc în larg. Vom trata cu Westinghouse şi, la nevoie, îi vom da cât ne va cere ca să te răs-cumpărăm. Harry şi muncitorii americani sunt alături de noi. Curaj!

— Te vom salva curând, dragul meu Ramina-grobis, strigă preşedintele lăcrimând.

— Dacă nu se poate altfel, te vom scoate cu forţa din ghearele lor, completă Modest cel tăcut.

— Eugen, eu sunt Cristina! Nu mă cunoşti dar te rog să ai încredere în noi…

— Am încredere, Cristina, răsună glasul prietenului nostru. Ai o voce frumoasă… Am încredere în tine… şi în voi toţi! …

UN DUEL AMERICAN

Hotărâsem cu Harry, care cunoştea Filadelphia ca pe buzunarul său, din moment ce era născut chiar aici, să vină a doua zi pe seară să ne conducă în bârlogul bandei lui Westinghouse. Nu era lucru uşor să te strecori printre cordoanele poliţieneşti sau printre echipele Ku-Klux-Klanului, care colindau beţe, mai ales noaptea, cu făclii aprinse în mâini, căutând să bage panica în rândul familiilor celor aflaţi în grevă. Dar prietenul nostru negru ne asigură că nu era imposibil, ajutaţi fiind şi de întuneric, să ocolim toate piedicile şi să dăm cu ochii de tabăra adversă.

În aşteptarea acelei clipe mai erau însă multe altele de făcut. Dimineaţa pe la zece, îmi lăsai prietenii la hotel şi plecai însoţit de femeia cibernetică şi de Grosomodo să înregistrăm participarea noastră la concurs. Secretariatul Congresului funcţiona chiar în localul Institutului de Electronică, astfel că eram nerăbdător să văd în sfârşit această instituţie al cărei student nevăzut fusesem. Mă gândeam că, prezen-tând din prima zi aparatele cu care intenţionam să particip,

preîntâmpinam alte şi alte atacuri din partea unor concurenţi fără prea multe scrupule.

Păşeam preocupat pe străzile Filadelphiei. Aveam pentru prima dată prilejul să cunosc direct viaţa curioasă a marelui oraş american. Case înalte cu geamuri sclipind în soare ca o dantură de aur, limuzine prelungi ca nişte balene de fildeş sau de abanos, magazine cu articole ţipătoare, panouri cât cerul recomandând laxative, coca-cola, biblii, aparate de tuns căţeii, linguriţe de ceai cu retrovizor, bri-cege, nasturi de tinichea, filme, curse de şoareci, conferinţe despre spiritism, localităţi balneare… Poate unde eram străin, dar pe mine această atmosferă stridentă şi superficială nu mă umplu câtuşi de puţin de admiraţie, mai ales că la fiecare colţ de stradă vedeam cordoane poliţieneşti care încercau din răsputeri să stăvilească valul greviştilor.

În dreapta mea femeia cibernetică, îmbrăcată într-o splendidă rochie de vară, bleu cu steluţe albe, mergea graţioasă, privind indiferentă în jur. Trecătorii îşi întorceau capetele după dânsa cu admiraţie, în stânga ei, Grosomodo arăta cam ridicul în frac şi cu pălăria pe ceafă, dar la americani acesta nu-i un defect şi de altfel lui puţin îi păsa de asta. Obrazul său de metal, lucitor şi întunecat la culoare, îl făcea să fie luat cu uşurinţă drept vreun senegalez uriaş, cum se aflau destui prin Filadelphia. Alături de dânsul femeia cibernetică părea şi mai zveltă şi mai vaporoasă…

Pe lângă ei, eu nici nu contăm. Eram un om banal, un om oarecare şi nimeni nu-mi dădea vreo atenţie. Aşa se făcu poate că un yankeu uscăţiv, cu un joben tras pe ochi şi în gură cu un trabuc care duhnea a otravă de omorât elefanţi, mă îmbrânci fără niciun menajament vroind să-şi facă loc şi căută să treacă mai departe fără să-şi ceară scuze.

— Bagă de seamă, chiorule! Mormăii eu înciudat, nesperând că o să mă audă.

Slăbănogul avea ureche fină însă. Făcu imediat faţă:

— Te mişti parcă ai fi împăiat, dobitocule! Scuzaţi, Miss.

— Iar tu dai buzna ca un boloboc plin cu wisky de cea mai proastă calitate.

— Eşti stupid ca un cimpanzeu care încearcă să fumeze, huidumă năucă şi cu nasul borcănat. Scuzaţi, Miss.

— Prost e organizat serviciul vostru de ecarisaj dacă te lasă să

umbli singur pe stradă, şacal fioros cu blană roşcovană.

Mă privi cu atenţie.

— Lamentabilă caricatură de sinantrop, ţi-ar trebui o cămaşă de forţă. Şi un căluş în gură ca să nu mai vorbeşti prostii.

— Constat cu durere, replicai eu, că alcoolismul face ravagii aici.

Nu ne mai gândeam niciunul din noi să ne continuăm drumul.

Adversarul meu, mereu cerându-şi scuze de la femeia cibernetică, mă făcu: triplu cretin cu urechi blegi, prototip al lui Lombrozzo şi ciudată creaţie anormală a naturii, iar eu, ca să nu rămân mai prejos îl numii sinistru nepot al lui Frankenstein, jefuitor de cadavre şi oribilă mumie egipteană încărcată cu wisky.

Cu aceasta meciul luă sfârşit. Slăbănogul se scotoci într-un portofel şi scoase o carte de vizită:

— Începi să spui adevăruri şi asta mă supără. Să încheiem onorabil. Dacă deseară la opt eşti liber, te invit să continuăm dispută!

Şi salută ceremonios cu jobenul… Între sprân-cene avea un neg de mărimea unei alune…!

Până să mă dezmeticesc eu, o limuzină venită pe tăcute îl înghiţi în pântecele ei de nichel. Mirosul eşapamentului mă trezi la realitate. Ridicai de jos cartea de vizită. Pe ea scria, după cum mă aşteptam: Ms. John Westinghouse – III Filadelphia.

*

Îmi venea să-mi dau cu pumnul în cap! Să-l am în mână pe acest bandit fioros şi-n loc să-i pun mâna în beregată, să-l las să-mi scape prosteşte printre degete..! Dar cum aş fi putut ghici că „Blue Ducku s-a înapoiat atât de repede şi că a reuşit să acosteze? Şi-apoi ziua nămiaza mare şi în plină stradă nu-l putem reţine. Autorităţile ar fi fost cu siguranţă de partea lui. Poate că unele cercuri ar fi folosit incidentul în defavoarea noastră. Nu, mai bine că nu se întâmplase nimic! Până deseară la opt nu era cine ştie cât şi poate reuşeam să obţin eliberarea lui Eugen prin alte mijloace, mai diplomatice.

Ajunserăm la Institut, unde, arătând invitaţia mea, portarul ne lăsă înăuntru, îndrumându-ne către un anumit birou. Secretarul Congresului lipsea însă şi nici rectorul Institutului nu era acolo. Rătăcirăm aproape o oră prin coridoarele marelui aşezământ cultural, când mă izbii în nas cu gentlemanul de pe stradă.

— Ah! Iată-te şi aici, canalie! Spusei. Întâmplă-tor, nu?

— Nu înţeleg, sir!

— Bine, bine! Rămâne stabilit: deseară la opt! Poţi să pleci!

Se depărta dând impresia unui om aiurit. Al dracului hoţoman, bine mai juca teatru! Totuşi… Parcă pe stradă nu avea pantalonii aceia vărgaţi… Oprii un om de serviciu şi-i strecurai o jumătate de dolar în mână:

— Cunoşti cumva cine e individul ăsta?

— Cum să nu! Oh, mulţumesc, sir! E Mr. John Westinghouse!

— Aha!

— Vicepreşedintele Institutului…

— Ce vorbeşti? Bine..! E tot ce vroiam să ştiu! Se părea că am de a face cu o bandă de sceleraţi foarte bine organizaţi şi supuşi Treaba noastră se anunţa a nu fi de loc uşoară.

Mai rătăcirăm câtva timp prin venerabila instituţie făcând cunoştinţă cu o mulţime de profesori şi oameni de ştiinţă. Majoritatea se opreau sub cine ştie ce pretexte, în realitate pentru a o privi mai în voie pe femeia cibernetică, luând-o drept o fiinţă omenească. Mă amuzam să o prezint tuturor drept colaboratoarea mea şi era jalnic să vezi cum atâţia oameni deştepţi se prosteau ca să placă unei păpuşi oarecare, debitând glume străvechi, cu care sperau să-i câştige atenţia. Amintindu-mi şi de cuvintele spuse de mine altădată, când eram îndrăgostit, mă grăbii să pun capăt acestei scene.

După ce îndeplinirăm toate formalităţile de înscriere, ne grăbirăm să ne întoarcem la hotel. Partea cea mai grea a zilei de-abia de-acum încolo începea, fiindcă trebuia să lupt cu Westinghouse şi să-l determin să-l pună în libertate pe Eugen, ceea ce nu era un lucru simplu.

INTRU ÎN TRATATIVE CU BANDA LUI WESTINGHOUSE

Opt seara.

Porţile grele se dădură în lături şi în încăperea de dincolo revăzui pe omul meu cu aluna în frunte.

— Te salut, sinistră creatură! Rostii eu sigur de mine. Moarte ţie!

Individul sări în sus şi se făcu roşu ca racul.

— Domnule, ce înseamnă asta?

— Te-ai ramolit, bătrâne şef de bandă! Ai uitat că mi-ai dat

cartea asta de vizită?

I-o întinsei. Zâmbi forţat ca şi cum ar fi mestecat un gogoşar. În oţet.

— Ai greşit adresa, tinere! Dumneata cauţi pe animalul de frate-meu. Ia loc! Am să ţi-l trimit…

Dispăru şi mă lăsă cam perplex în faţa unei oglinzi veneţiene cât peretele de mare, cu lei de bronz la cele patru colţuri. Confundasem persoana, dar mă consolai repede: nu era nicio nenorocire! După câteva minute apăru şi omul meu.

— Moarte ţie!

— Moarte ţie!

Semănau ca două picături de apă; până şi aluna era de aceeaşi mărime. Înainte de orice, Westinghouse al doilea se apucă să numere bibelourile de pe birou.

— Sunt toate! Oftă el uşurat.

— Ascultă, făcui eu.. De ce dracu’ vă deghizaţi voi la fel?

— Dar nu ne deghizăm de loc.

— Vrei să spui că nasurile acestea groaznice sunt naturale?

— Parcă/figura ta nu ar face senzaţie într-un panopticum?!

Îi tăiai vorba scurt.

— Te înştiinţez că am venit după afaceri serioase.

— Nu dau de pomană decât joia!

— Dar de luat iei în fiecare zi, nu-i aşa? Fii atent că e vorba de lucruri de cea mai mare însemnătate.

— Atunci să-l chem tot pe frate-meu. Eu sunt „dementul familiei”!

— Cum aşa?!

— Dacă se face vreo greşeală, mă-nţelegi?, dau vina pe mine! Am certificat de nebun, sunt iresponsabil! Ce vrei… diviziunea muncii. Se obişnuieşte peste tot.

— Ptiu, fir-aţi ai dracului…! Du-te şi cheamă-l pe frate-tău!

Dacă „dementul familiei” părea mai vesel, în schimb celălalt Westinghouse era lugubru parcă s-ar fi născut într-o gheţărie părăsită. Dar era un adevărat businessman!

— Mister, îl luai eu, aveţi ceva care îmi trebuie mie!

— Perfect! Ce şi cât?

— Pe „Blue Duck” se află un savant român răpit de dumneavoastră, pe cale de a fi supus unei experienţe monstruoase. Vrem să ni-l daţi înapoi!

— Da, parcă îmi amintesc! Deşi astea sunt afacerile celuilalt

frate, al treilea. Totuşi putem trata. Ce oferiţi dumneavoastră?

No

— Ştiţi că un denunţ v-ar cădea cam greu la stomac..!?

— Asta ne priveşte!

— Şi că greva ce se desfăşoară în prezent vă poate mătura dintr-o clipă într-alta?

Mă privi fix.

— Asta nu ar salva pe amicul dumneavoastră, nu-i aşa? Deci, ce oferiţi?

Spusei oftând o sumă cât mai redusă. El o mări de zece ori, cu neruşinare. Abia izbutii, după o jumătate de oră să scadă preţul la jumătate: banditul avea toate atuurile în mână şi ştia să se tocmească! După asta trecu în altă cameră să ia legătura prin radio cu „Blue Duck”. Se înapoie destul de repede.

— Fratele meu refuză, spuse el calm.

— Ce bestii! Scrâşni redactorul bătând cu pumnul în birou. Să faci tranzacţii cu viaţa şi cu libertatea omului! Astfel-de monştri ar trebui puşi la. Zid şi împuşcaţi fără cruţare!

N – Să deduc din asta că povestea mea nu-ţi displace? Şi că ai să o publici?

— Of, repede mai tragi concluzii… E de-ajuns să scape omul o vorbă şi gata…

*

Parcă mi-ar fi explodat un cartuş cu nitroglicerină în stomac. Eugen pierdut…? Nu! Căci Westinghouse avea altă propuneri…

— Totuşi putem realiza un compromis. Nu fratele meu decide, ci noi, toţi trei, la un loc. Adineauri

M-am informat asupra dumneavoastră şi ştiu cine sunteţi şi ce vreţi…

— Ei bine? …

— Din motive pe care nu găsim necesar să le dăm publicităţii, am hotărât ca anul acesta Congresul Internaţional de Cibernetică să ne premieze pe noi…

— Şi doriţi să mă retrag din concurs…?

— Dimpotrivă. Vă cerem să rămâneţi… şi să fiţi învins! În acest scop o să treceţi păpuşa cibernetică pe numele nostru! Vă

rămâne celălalt om mecanic. Şi la bani renunţăm! Suntem idealişti, nu ma-terialişti ca dumneavoastră...

— Niciodată, urlai eii din răsputeri şi mă aruncai să-l apuc de beregată.

Westinghouse avea însă garda lui personală, de aceea niciun muşchi de pe figura sa nu tresări. Mă simţii înşfăcat de patru brute care apăruseră ca din senin, în timp ce Patronul adăugă: *
– Vă aştept deci peste trei zile la aceeaşi oră. Voi da dispoziţiuni şi „marfa” va fi aici, mâine sau poimâine, cu avionul. Nu pretindem cheltuieli de transport, acestea se fac în contul nostru. Băieţi, conduceţi pe domnul până la ieşire!

Brutele mă luară pe sus şi mă azvârliră pe scări fără multă discuţie.

Capitolul XXI ÎN SUBTERANELE FILADELPHIEI...

12 noaptea... Umbrele au început să se mişte... Respiraţia miilor de oameni adunaţi în piaţă face să vibreze geamurile enormei clădiri a trustului Westinghouse. Şepcile poliţiştilor sunt muiate de su-doare... Presiunea sporeşte într-una şi ai impresia că fiecare secundă scârţâie ca un pumn de nisip aruncat în obrazul de tinichea al lunii...

Au trecut trei zile de la întâlnirea mea cu* Westinghouse. Eugen trebuie să fie acum aici, într-o cameră a acestui cub înalt răsărit din negura străzii ca un fagure uriaş de beton şi sticlă. Am hotărât să-l smulg cu forţa din mâinile răpitorilor săi. În acest scop mă aflu acum pe o stradelă clin spatele trustului, urmându-l în tăcere pe Harry, care înaintează ca o umbră. Parcă ar avea ochi de pisică băiatul ăsta, atât de bine. Se descurcă prin beznă ce ne înconjoară. Strâng în pumni o matracă şi inginerul Modest are un pistol în buzunarul de la spate. În urma mea, Grosomodo păşeşte imperturbabil. Datorită radarului său acest mers în necunoscut este pentru el floare la ureche. Preşedintele şi cu Cristina au rămas la hotel cu femeia cibernetică; păstram însă legătura cu el prin VIPLEX.

Harry ne conduce fără şovăială. Din când în când ne oprim şi el schimbă câte o vorbă cu diverse gru-

Puri de oameni ce stau pe marginea trotuarului cu ţigările în gură. În dreptul unui maidan părăsit marşul nostru se termină.

— Aici… Şopteşte călăuza noastră, aplecându-se şi dibuind cu mâinile prin întuneric.

Sărim şi îi ajutăm să tragă în sus un belciug gros înfipt în caldarâm. Un fel de chepeng pătrat, ce acoperă o gură sinistră, se cască în faţa ochilor noştri. Trebuie să fie o gură de canal, căci o duhoare pestilenţială ne zdrobeşte nasurile. Nu e acum momentul să fac pe sensibilul… Harry şi după el Modest dispar în bolgie. Îi urmez băgând matraca în curea, cu Grosomodo mereu pe urmele mele. În fundul canalului zoaia îmi ajunge până la genunchi. Ah, acum aş vrea să pun mâna pe unul din bandiţii care l-au răpit pe Eugen!!

Clipocim mai departe, ameţiţi, blestemând bezna şi aerul otrăvit. Numai Harry ştie cât avem de mers… Iată însă că Harry s-a oprit! Suntem în faţa unei scări de fier înfiptă într-un perete. Ne căţă-răm… Alt capac… Trecem dincolo… Întuneric la fel de profund, numai că mirosul dispare. Îmi storc manşetele pantalonilor şi aştept ordine. Ne aflăm desigur într-un subsol, căci mă izbesc de un cazan uriaş, probabil de la calorifer. Harry ne şopteşte să ne descălţăm. Pornim mai departe în ciorapi, cu pantofii legaţi de şireturi şi atârnaţi pe după gât. Sub picioare simt câteva trepte de piatră, apoi bezna se mai răreşte…

— Acolo e vestibulul!

Harry ne arată cu degetul o uşă la capătul unui coridor. Ne apropiem ţinându-ne respiraţia. În dreapta şi în stânga uşii se află două firide, iar sus o lucarnă astupată cu un oblon. Cu un briceag fac să-i sară zăvorul şi arunc o privire dincolo…

E o sală somptuoasă şi înaltă, cu pereţii lambri-saţi şi draperii de culoarea vinului. Deasupra galeriilor din lemn de teck cu fiorituri şi gheare, sunt montate în perete madone de plexiglas cu aureole fluo-rescente. Oglinzi cât nişte eleştee, cu ape violente şi verzi, acoperă peretele din fund. Din inima tavanului ogival ţâşneşte o splendidă fântână arteziană de cristal: un uriaş candelabru de Murano. Pe jos, o pajişte de covoare persane de culoarea somnului de dimineaţă.

În această încăpere superbă mişună cam treizeci de scelerați, înarmaţi până în dinţi. La ferestre sunt instalate militraliere şi saci de nisip. O masă de tinichea a fost adusă în mijlocul sălii şi pe ea se află numeroase sticle cu wisky, ratafia, gin şi pale-ale, o stivă de cârnaţi, farfurii cu icre, salam şi măsline. Bandiţii, cu pălăriile pe ceafă, mestecă, sorb şi înjură într-una. La o

fereastră, îl zăresc pe Bull Dog. Deci au sosit şi cei de pe „Blue Duck” şi, o dată cu ei, şi Eugen!

Cum vom acţiona încă nu ştiu. Fac semn prietenilor mei că mai e de aşteptat şi privesc prin ferestruică. Dintr-o încăpere vecină apar în sfârşit cei trei fraţi Westinghouse, discutând cu şeful policeme-nilor. Se opresc chiar în dreptul lucarnei, aşa că pot auzi tot ce spun.

— Tom, eşti o hahaleră, nu colonel! Repet: am şi reţinut o cameră în blocul de peste drum. Trimiţi pe cineva acolo cu o bună puşcă-mitralieră… Să cureţe doar vreo zece-cincisprezece din oamenii tăi. Pe urmă deschizi şi tu focul. Înţelegi, Cap-Sec?

— „Aia” de sus continuă să filmeze?

— Te cred! Vom dovedi că am fost provocaţi! Ce dracu’ doar nu e pentru prima dată!

Un pumn de dolari părăseşte buzunarul lui Wes-tinghouse şi intră în acela al colonelului. Între timp, la un semn al altui Westinghouse Bull Dog se apropie flegmatic. I se şopteşte, arătându-i-se cu bărbia spre colonel: Ia-l la plimbare!

După ce îşi va fi îfideplinit oribila lui misiune, Cap-Sec va primi în dar o uncie de plumb, care-l va amuţi pentru totdeauna. Bull Dog salută cu un’ deget la frunte semn că totul e în ordine. Parcă i s-ar fi spus să ducă o scrisoare la poştă, mizerabilul!

După ce colonelul iese neştiutor cu o sticlă de ra-tafia sub braţ, Westinghouse se apropie de un microfon. Abia când glasul lui izbucneşte ca un tunel, observ că la fiecare oberliht e instalat câte un megafon uriaş, pentru a-i soma pe grevişti:

— Gentlemeni! Răcneşte vocea batjocoritoare, în-torceţi-vă în spaţioasele dumneavoastră apartamente alături de cei dragi. Pe-aici nu-i nimic de făcut. Nu pierdeţi timpul de pomană în detrimentul culturii dumneavoastră generale…

Un huiduit uriaş acoperă mugetul megafoanelor, dar mulţimea rămâne nemişcată. Îi şoptesc în grabă lui Harry tot ce am văzut şi auzit dincolo. Simt prin întuneric cum muşchii braţului său se încordează pu-ternic.

— Fugi repede, Harry! Noi o să ne descurcăm şi singuri!

Harry ne strânge mâna în tăcere şi dispare ca o umbră.

Aşteptăm… Aşteptăm… Clipe lungi ca nişte piroane mari bătute într-o grindă tare… Jos, sticlele cu wisky şi ratafia sunt împrospătate pentru a treia oară. Fraţii Westinghouse se plimbă nervoşi consultându-şi, din când în când, cronometrele. Minutele

se scurg anevoie ca un ulei gros dintr-o duză prea fină. Bull Dog a sco s’ un pachet de cărţi din buzunar şi le mestecă înverşunat…

Pe urmă se aude departe o împuşcătură, una singură şi toţi tresar… Apoi iarăşi tăcere… Şi, încet încet, afară se înfiripă un murmur care creşte mereu. Parcă văd un bulgăre de zăpadă rostogolindu-se pe o pantă… În piaţa din faţa trustului strigătul mulţimii indignate se înălţă acum ca o trombă ce mătură totul în cale. Porţile de fier au plesnit date de perete. Banditţii sunt în picioare toţi, livizi, neştiind ce să facă. De afară, răsună o salvă şi aud strigăte de durere. Criminalii au tras în grevişti, fără a mai sta să vadă dacă le-a reuşit înscenarea pusă la cale! Acum poliţiştii se refugiază în vestibul, gâfâind. Cordoanele au fost rupte! De la ferestre bandiţii deschid focul şi sala se umple de fum. Iată şi colonelul! Năvăleşte pe uşă cu haina sfâşiată, ţipând ceva ce nu se poate distinge din cauza vacarmului. Bandiţii părăsesc ferestrele şi vin în jurul celor trei Westinghouse. Aceştia fac un semn şi toată bandă se năpusteşte în sus pe scări. Rămâne în urmă doar Bull Dog pentru a-şi lega un şiret. Când se ridică aud un pocnet şi Cap-Sec cade. Vestibulul e gol pentru câteva secunde… Dolarii lui Cap-Sec trec în buzunarul lui Bull Dog,. După care acesta se face nevăzut. Tocmai la timp, fiindcă pe uşile larg deschise intră greviştii, cu pumnii strânşi, clocotind de furie. Mitralierele sunt făcute ţăndări şi aruncate pe fereastră. Mulţimea e îndârjită şi pare că vrea să se urce după bandiţi. Oamenii şovăie şi se opresc umplând până la refuz încăperea luminată ca ziua de luminile fluorescente.

În acelaşi moment, se deschid uşile laterale şi prin ele năvălesc câteva duzini de fiinţe monstruoase. Din descrierea lui Eugen îi recunosc repede: sunt roboţii de oţel cu capete din sticlă! Ei se-azvârl asupra greviştilor şi aud prin lucarnă cum scrâşnesc oasele sub pumnii lor formidabili! Îngroziţi, oamenii se retrag. Către ieşire. Curând sala e pustie. Împotriva acestor mecanisme nu te poţi apăra cu mâna goală! Pe jos au rămas doar câteva trupuri, oribil mutilate. Acum oamenii mecanici curăţă curtea trustului. Aud urlete de durere şi simt o sudoare rece curgându-mi pe şira spinării…

— Ce e de făcut, Modest? Şoptesc eu cutremurat de furie şi îndată îmi aduc aminte de întâmplarea din cala lui „Blue Duck”, când nu ştiu ce cântec a făcut să crape lămpile din capul

câtorva roboţi.

Nici Modest nu-şi aminteşte ce cântec era acela, dar mă sfătuieşte să o. Întreb pe Cristina sau pe preşedinte. Răsucesc iute VIPLEXUL şi aud vocea acestuia din urmă. Da! El ştie! Nu era niciun cântec. Era o simfonie modernă cu tobe şi talgere. Din fericire o găseşte destul de repede şi ne-o transmite în grabă. Da, hărmălaia asta ne trebuie! Modest apropie aparatul de microfonul clin sală…

Pe neaşteptate, în uriaşa piaţă se revarsă ca un uragan un urlet enorm de talgere şi tobe. Mă năpustesc afară să văd ce se întâmplă… După cum mă aşteptam, craniile roboţilor plesnesc unul după

Altul, ca nişte coji de ouă. În câteva secunde, niciunul din moştri nu mai e în picioare. Oamenii s-au oprit şi privesc. Ascultă încremeniţi, aproape prăbuşiţi simfonia neomenească ce pare că izvorăşte de undeva din infern. Nu înţeleg prea bine ce s-a întâmplat, dar îşi dau seama că această cacofonie i-a salvat din ghearele morţii. Când bandă se termină, Modest vine lângă mine ştergându-şi fruntea. Cred că Grosomodo "ve singurul din toată piaţa care şi-a păstrat calmul.

Apoi, cineva din mulţime se repede şi ne îmbrăţişează. E Harry.

— Aţi salvat mulţi oameni astăzi, ne spune el emoţionat. Vă mulţumesc! … Dar acum să plecăm!

Îl ascultăm. Nu mai e nimic de făcut aici. Ne dăm seama că mulţumită lui provocarea n-a izbutit.

Ne întoarcem la hotel cu capetele plecate. N-am izbutit să-l salvăm pe Eugen! Inima ne e tristă! În urechi ne răsună încă simfonia infernală care i-a răpus pe roboţii lui Westinghouse. Sperăm totuşi, încă mai sperăm…

*

— Aici povestirea dumitale e şi puţin simbolică, spuse redactorul. Se vede clar…

— Parcă numai aici…

— Ei, singur… Dar nu-i aşa că în acest capitol ai vrut să arăţi…?

— Taci din gură..! Lasă-l şi pe cititor să-şi bată capul!

— Ai dreptate! Atunci zi-i înainte!

Capitolul XXII
UN MOALE PAS ABIA ATINS DE SCÂNDURI.

Când sosirăm la hotel, prietenii noştri erau deja la curent cu cele întâmplate, deoarece, chiar de pe drum, Cristina îl trăsese pe Modest de limbă, prin VIPLEX. Mă văzui pus în situaţia de a repeta nişte lucruri arhicunoscute. Căutai s-o scurtez:

— Era o soluţie disperată. Vă spun -chiar că nici nu prea aveam încredere în ea. De aceea când Modest a apropiat aparatul de microfon…

— Ah, Modest…! Întrerupse Cristina, ştiam că dacă eşti tu acolo totul va merge strună!

Îmi pieri cheful să povestesc mai departe.

— Ei, asta-i…! Acum, ce-i facem..?

Preşedintele propuse timid să ne adresăm autorităţilor, ceea ce ne făcu să râdem până la lacrimi cu toată situaţia tragică în care ne aflam. Văzusem atî-tea în vestibulul însângerat, iar moartea lui Cap-Sec îmi era încă proaspătă în memorie. Orice altceva era mai bun decât asta. Cristina găsi că nu aveam de ales. După ea, eram nevoiţi să cedăm păpuşa cibernetică…! Nici această soluţie nu se părea acceptabilă! Aveam noi dreptul să negociem cu un bun care aparţine ţării? Modest mă întrerupse… După cum era de aşteptat, el luă apărarea Cristinei. Aş fi preferat ca sugestiile prietenilor mei să fie cât mai obiective şi nu mă sfiii să spun în gura mare ceea ce îmi trecea prin cap. Modest se făcu roşu ca o potcoavă scoasă din cuptor şi încercă să protesteze.

— Mi se pare că tot Cristina a găsit ceva, ne făcu atenţi preşedintele.

Aceasta ne privea cu ochii mici, fără să ne vadă, ca şi cum ar fi gândit profund.

— Să întrebăm femeia cibernetică… Rosti ea după o scurtă tăcere. Dintre noi toţi, ea e cea mai logică.

Poftim idee! Dar, fiindcă săriră toţi cu gura, chemarăm păpuşa mecanică şi preşedintele îi spuse cum stă cazul.

Privirile ei se aţintiră asupra mea şi pleoapele îi fluturară uşor. Inima mi se strânse şi, înainte de a o auzi vorbind, ştiam ce are să spună.

Mai sunt câteva ore până la ziuă. M-am trântit pe pat aşa îmbrăcat cum eram, dar nu cred să se lipească somnul de mine. Hotărârea luată adineauri m-a zguduit şi am impresia că tavanul se învârteşte necontenit deasupra capului meu. Prin geamul camerei de hotel luna strecoară un şpan subţire de argint, o linie oblică ce schimbă parcă dimensiunile reale ale odăii. Păpuşa cibernetică e undeva în întuneric, lângă uriaşa sacsie cu cactuşi. Aş vrea să visez un basm, o întâmplare veche, orice, dar gân-durile mele fug mereu, fără să vreau, către dânsa. Sunt trist, atât de trist, că abia târziu de tot îmi dau seama că împrejurul meu liniştea s-a făcut, mai adâncă şi simţurile mele mai ascuţite. Am impresia că acum izbutesc să aud respiraţia plantelor din odaie sau raza lunii sfârâind uşor în întuneric ca într-o apă. Apoi parchetul trosneşte uşor… E un moale pas, abia atins de scânduri… Şi mâna aceasta fierbinte a cui o fi oare..?

Nu cutez să deschid ochii, de teamă ca impresia mea să nu se irosească în liniştea asta veche, ca un fum albastru… Dar ştiu că e Ea, cea la care mă gândesc de atâta timp în fiecare noapte. Aş dori să-i mângâi părul… în loc de asta rămân neclintit, bucuros că o simt aproape… Apoi privirea mea se îndreaptă încet către dânsa…

În bezna dimprejur ochii ei strălucesc ciudat. Erau parcă negri şi acum îi văd verzi ca un cer fantastic, pe fundul căruia plutesc constelaţii îndepărtate… Sunt ochi pe care îi ştiu de mult, din copilărie poate. Nu-mi pot aminti unde i-am descoperit pentru prima dată. Sunt în acelaşi timp aproape şi departe de mine… Nici trăsăturile Cristinei nu le mai recunosc în obrazul alb, aplecat deasupra patului meu. Nici părul cald, nici mâna mai mult bănuită, ce tremură uşor, ca în ajunul unei mari călătorii… Nimic…

În cutiuţa lor de metal, roţile ceasornicului se învârtesc neştiute. Nici nu-mi dau seama când a dispărut mâna caldă de catifea cu degete subţiri şi melodioase ca nişte fluiere de sticlă. S-a topit, o dată cu luna, în lumina năvălită prin geamuri…

Mă scol repede şi caut în jur. Strig: „Cristina”! Cu toate că ştiu bine că pe ea nu o cheamă astfel, îmi clau seama că nimeni nu-mi poate răspunde. Într-un colţ, în acelaşi colţ de-aseară se află păpuşa cibernetică… Acolo a stat întreaga noapte! Neclin-

Ţâţa! Ca o maşină rece şi fără suflet… Ca un lucru oarecare..!

Dar poate că păstrează în privirile ei o fărâmă din căldura nopţii care-a trecut..? O scrutez cu atenţie, cu speranţă…

Ochii ei sunt negri acum. Pe buze îi flutură un zâmbet. E zâmbetul unei femei ce pleacă pentru totdeauna…

O CATASTROFĂ ÎNFIORĂTOARE

Un ochi îmi râde, iar celălalt e scăldat în lacrimi. Femeia cibernetică a plecat acum câteva ore…! În schimb Eugen se află în camera de alături sub îngrijirile Cristinei. Bietul de el a suferit un puternic şoc nervos şi se simte extrem de slăbit, lucru firesc după atâtea primejdii prin care a trecut.

„Tranzacţia”, cum o numeau tâlharii, s-a efectuat fără nicio complicaţie. Am fixat prin telefon o în-tâlnire la un bar, unde m-am dus însoţit de femeia cibernetică. La o masă mă aştepta „dementul familiei” cu un enorm pahar de wisky în faţă.

— La oase! Mă salută el, ridicându-se ceremonios. Ah! Iată şi femeia cibernetică! Vom forma deci o societate agreabilă.

— Vei fi o excepţie, i-o-ntorsei încruntat, mortăciune radioactivă! Lasă glumă şi fii scurt, dacă nu vrei să te trezeşti cu halbă aceasta în cap.

— Pare a fi o criză obişnuită de delirium tre-mens.

— Să lăsăm amabilităţile! Ascult propunerile dumitale cu tot dezgustul cuvenit.

Eugen se afla în apropiere, într-o maşină închisă. Văzând că eram gata să-i dau păpuşa, Westinghouse făcu un semn cu pălăria într-acolo şi în cu-rând Eugen fu la masa noastră, sprijinit de Bull Dog.

Ml se strânse Inima văzându-l atât de prăpădit şi mă întorsei spre bandit:

— Ce palme ţi-aş trage, canalie!

— Nu te sfătuiesc! Toţi chelnerii din local sunt agenţii mei. Acum mie şi acestei admirabile doamne să ne daţi voie să ne retragem. Nu fiţi supăraţi: aţi făcut totuşi o afacere strălucită! Moarte bună!

— Vedea-v-aş pe scaunul electric pe toţi!

La porunca lui, fetiţa mea cibernetică se sculă şi îşi puse mânuşile zâmbind. Apoi dădu „bună ziua” cuminte, aşa cum o

învăţasem. Dar nu ne întinse mâna, după cum speram, şi nici nu păru întristată. Plecă la braţul lui Westinghouse, cu mersul ei dansat, atât de graţios, fără a-şi întoarce nici măcar o singură dată privirile înapoi…

O urmării mult timp cu ochii şi abia după ce se urcă în maşină mă întorsei către prietenul meu şi-l îmbrăţişai îndurerat.

După câteva zile, starea lui Eugen înrăutăţindu-se hotărârăm să-l trimitem cu avionul în patrie, sub supravegherea Cristinei. Aceasta îşi făcu rost, nu ştiu de unde, de un costum de infirmieră care îi venea minunat şi se simţea cât se poate de bine în acest rol. Inginerul Modest ceru voie să-i însoţească. Consimţii. Îmi era indiferent tot ce se petrecea în jurul meu şi apoi el nu mai avea nicio treabă pe-aici. Rămăsei doar cu preşedintele, aşteptând ziua concursului, închişi în camerele noastre de la hotel, taciturni ca nişte huhurezi, fumând fără încetare şi smulgând, una câte una, filele calendarului.

Ştiam că în ziua concursului o voi revedea pentru ultima dată şi inima mi se strângea la gândul că ticăloşii o modificaseră fără îndoială după felul lor de a fi şi că, în locul copilei cuminţi şi înţelepte, va apare o „girl” cu buze violent fardate şi pe jumătate goală. Decât s-o văd astfel mai bine aş fi distrus-o cu propriile mele mâini…

Dar în ajunul concursului, ziarele ne aduseră o ştire îngrozitoare. Primul care o citi fu preşedintele şi el nu întârzie să-mi întindă ziarul. Un titlu din pagina întâia îmi atrase atenţia:

«O catastrofă înfiorătoare

În cursul nopţii trecute o puternică explozie s-a produs în laboratoarele experimentale ale trustului Westinghouse, apoi flăcări uriaşe, alimentate şi de vântul puternic care a bântuit în noaptea trecută au cuprins întreaga clădire. Până să vină pompierii totul era mistuit de incendiu. Cauzele acestei nenorociri, după cum ne relatează Mr. Westinghouse senior, sunt experienţele făcute de fratele său, cunoscutul savant Mr. Westinghouse junior, în domeniul ciberneticii, experienţe din care i s-a tras moartea. Regretatul savant pregătea pentru Congresul Internaţional de Cibernetică ce se deschide mâine în oraşul nostru o maşină senzaţională numită de el „Amanta electronică”. Cum maşina era acţionată ele o pilă atomică, se

presupune că aceasta s-a defectat în tim-pul experienţelor şi a dat naştere la explozie, apoi focul a distrus orice urmă.

Rămăşiţele pământeşti ale acestui martir al ştiinţei vor fi îngropate în cimitirul „Noapte bună”. *-

Îl văzui pe redactor că sare în sus de pe scaun şi-şi caută cu înfrigurare cravata în sertarul unde o azvârlise.

— Mai stai, frate, puţin, unde fugi? N-au mai rămas de citit decât vreo trei pagini...

— Atunci păpuşa cibernetică a pierit cu adevărat? ... Nu plec nicăieri...

— A sărit în aer, sărmana, fără a mai rămânea dintr-însa nici măcar o fărâmiţă! Dar de ce te îmbraci?

— Nu mai înţeleg nimic!

— Încă puţină răbdare şi totul se lămureşte!

În dimineaţa concursului, preşedintele trebui să mă ducă aproape cu forţa la şedinţa Congresului şi tot el fu acela care-mi citi referatul, declarând că autorul, adică eu, suferea de laringită. Şedeam în fotoliul meu, năuc, ţeapăn ca o saltea umplută, cu paie şi cred că niciunul din cei aflaţi în sală nu s-au îndoit o clipă că au în faţa lor un om care nu e în toate minţile. Grosomodo se purtă ireproşabil şi dirija un concert de muzică de cameră atât de confuz, încât toţi îl declarară profund, de teamă să nu fie consideraţi proşti. Trei critici muzicali leşinară de fericire, iar un al patrulea îmi ceru permisiunea să-şi boteze copilul Grosomodo, ceea ce preşedintele acceptă în locul meu. Obţinurăm premiul II, dar acest lucru mă lăsă rece. Inima mea era îndurerată! Îmi revenea în minte ultima noapte de la hotel când ea se apropiase de patul meu... Atunci am simţit-o mai aproape de mine decât pe orice altă femeie şi decât

Tot ceea ce creasem până în prezent. Era născuta din creierul meu şi din munca acestor două mâini şi, o dată cu capul, nu puteam crede că nimic din entuziasmul cu care o înconjurasem n-o atinsese, că totul trecuse pe lângă dânsa fără să poată îmblânzi cât de puţin răceala delicatelor ei angrenaje.

Mă sculai şi mulţumii bâlbâind într-una că: „... Regret o mare pierdere suferită de ştiinţă...”, ceea ce se interpretă ca un

omagiu adus banditului de Westinghouse. Se ţinu chiar un moment de reculegere, iar ziarele, a doua zi, relevară gestul meu „nobil”, la care eu nici nu mă gândisem. Dar eram prea sleit ca să mai protestez. Abia aşteptai să se termine toată mascarada şi cerui preşedintelui să mergem direct la avion. Când ajunserăm deasupra oraşului, se mai vedea într-un punct îndepărtat o vâlvătaie mare. În-torsei capul…

Oare nu se putea zbura mai repede?

*

— Acuma ar mai trebui câteva rânduri despre eroii acestei povestiri. Ce au mai făcut ei, cum s-a rezolvat acea discretă poveste de dragoste întretăiată de mici certuri, o glumă reuşită, dacă e posibil, mă rog, un sfârşit care să descreţească frunţile…

— Nu ştiu dacă am ceva care să-ţi convină… Ascultă!

Capitolul XXIV

DE CE SE NUMEA CRISTINA?!

La aeroport mă întâmpină inginerul Modest singur, cu o mină sumbră, ca şi cum ar fi purtat pe umăr corbul lui Edgar Poe. De la el aflai că Eugen se află într-un sanatoriu şi Cristina e veşnic la că-pătâiul lui.

În săptămâna ce urmă, presa şi radioul anunţară succesul avut la Congres, iar Academia ţinu o şedinţă specială în cinstea delegaţiei noastre. Toată lumea se grăbea să mă felicite. Modest părea singurul neconsolat. În primele zile de la întoarcerea noastră se tot învârtea încurcat pe lângă mine, ca şi cum i-ar fi stat ceva pe limbă şi nu îndrăznea să vorbească. Cum nu aveam chef de nimic, nici nu fusei curios să aflu ce vrea să spună. Venea în fiecare zi pe la mine şi şedeam ore întregi în fotolii fără să scoatem un singur cuvânt. Cred că era şi el mâhnit de pierderea păpuşii, dar nu voiam să discut cu nimeni despre asta. Uneori mă gândeam să mă reped până la sanatoriul lui Eugen, însă îmi lipsea energia necesară şi tot amânam din zi în zi. De la prietenul meu primeam în fiecare săptămâna scrisori lirice ce sfârşeau invariabil cu formula: „Vă îmbrăţişăm cu drag, Eugen şi Cristina”. El nu se putea încă sluji de mâna dreaptă, aşa că amica noastră îi servea de secretară. Nu izbuteam niciodată să

termin aceste lungi scrisori pline de descrieri din natură şi întotdeauna le uitam pe câte un colţ de masă. Modest, întunecat ca un sicriu de abanos, le aduna şi nu ştiu ce făcea cu ele. Într-o zi veni cu o idee: undeva în munţi, într-un loc foarte izolat, se afla o cabană unde rareori se abătea cineva… Nu ştiu ce-a mai spus, însă după trei zile ne luasem concediu şi călăream pe nişte măgăruşi de munte spre locul cu pricina. Modest era un tovarăş tăcut şi eu ştiu să apreciez cum se cuvine această mare calitate. În scurt timp, fără să schimbăm mai mult de douăzeci de cuvinte pe zi şi aproape fără să ne privim, eram prieteni. Din cei de jos, numai preşedintele ştia unde suntem, dar el era un om înţelept şi nu mă deranja decât o dată, pentru a mă anunţa că Eugen şi Cristina s-au căsătorit. Îmi dădui seama că fata a ales bine rămânând alături de omul care avea mai multă nevoie de dânsa şi îl rugai pe preşedinte să le transmită şi din partea mea toate urările de bine. Modest ştiuse de la început ce întorsătură au luat lucrurile, însă îi venise greu să-mi spună, văzându-mă atât de mâhnit de pierderea femeii cibernetice.

Câteva nopţi dormii neliniştit, apoi făcurăm o lungă excursie poposind pe la nişte stâne. La înapoiere, fără a ne fi înţeles de mai înainte, ne azvâr-lirăm orbeşte asupra lucrului. Alte trei luni trecură până să călărim iarăşi măgăruşi, de data aceasta pe drumul întoarcerii către lumea civilizată. Eram arşi de soare ca nişte diavoli şi cu un maldăr de planuri în rucsacuri. Venirea noastră fu ca un semnal de alarmă în atelierele Combinatului. Imediat se băgară în lucru tot felul de piese şi nu trecu mult şi din aceleaşi mâini se născu o nouă femeie cibernetică, mult mai reuşită decât prima. Iat-o…

— Am bănuit de la început chestia asta, mormăi redactorul lărgindu-şi cravata.

— Sigur că da! Cu ea am concurat luna trecută la Congresul de la Stockholm şi de data aceasta ani obţinut ceea ce doream. E medic şi sunt mândru ca opera mea contribuie la uşurarea suferinţelor al îl or oameni. Iar ca mecanisme e mult mai perfecţiona! Fi decât prima, care nici măcar nurhe n-a avut, sarmaua, pierind ca un adevărat erou necunoscut! Altfel seamănă între ele ca două picături de apă, fiind făcute după acelaşi mulaj. Am numit-o Cristina, fiindcă… Dar aceasta e o chestiune care nu-i priveşte pe cititori. Destul că Modest a fost de acord, restul nu interesează.

— Şi ceilalţi…?

— Care ceilalţi…? A! Ei bine… preşedintele a fost sărbătorit alaltăieri de Societatea Rebusiştilor pentru un careu cu tema: „Unde-i unul nu-i putere”.

Despre mine n-am ce să spun. Îmi văd de treaba ca şi înainte de aceste întâmplări. Sunt ajutat acum în lucrări de Modest, care s-a mutat la mine în locul lui Eugen şi, cu toate că inginerul tace mai tot timpul, nu ştiu cum se face că ne înţelegem de minune.